

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СМИСЛАНЕ



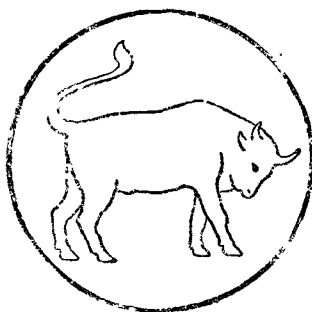
КН.

ГОДИНА ПЕТА

7-8

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ



ГОД. V. — СОФИЯ — МАРТЪ — АПРИЛЪ — 1930 г. — КНИГА 7 - 8

На кръстопътъ

За да се изяви великата Истина въ живота, изискватъ се много положения. Когато художникътъ иска да нарисува образа на единъ великъ човѣкъ, той не може да го прѣдстави само съ една чѣрта, или да го разгледа само отъ едно положение. Съ много чѣрти и отъ много положения трѣбва да се проучи този човѣкъ, за да може художникътъ да го нарисува, както трѣбва. Когато скулпторътъ иска да извае отъ камъкъ една хубава статуя, само съ единъ ударъ на чука статуята не може да стане. Хиляди удари на чука сж необходими, за да извае скулпторътъ тази статуя. При това и ударитѣ съ чука трѣбва да се подчиняватъ на извѣстни правила и закони.

Три нѣща сж потрѣбни на хората, които искатъ да се запознаятъ съ великата Истина въ живота, или съ новото, което иде сега въ свѣта. Тѣзи три положения сж слѣднитѣ: права мисль, добри чувства и благородни постѣпки. Човѣкъ не трѣбва да има ума на адвоката. Адвокатството е само точило на ума. Човѣкъ не трѣбва да има ума и на сждията. Сждийството е занаятъ, при който се кроятъ дреки

по една опрѣдѣлена кройка. Човѣкъ не трѣбва да има ума и на свещеника. Свещеникътъ е готвачъ, който приготвява ядене на хората. Отъ готвача зависи състоянието на тѣхнитѣ стомаси.

Христосъ казва: „Идете на кръстопжтищата и колкото намѣрите, призовете ги на сватба!“ Подъ думата „сватба“ се разбира едно ново културно дѣло, една нова епоха, за която се канятъ хората отъ всички краища на свѣта да взематъ участие. Сватбата не подразбира само*ядене, пиене и веселба. Тя символизира съединение на двѣ разумни същества; едното отъ тѣхъ прѣдставлява живота, а другото — условията на живота. Много отъ съврѣменнитѣ хора се намиратъ на кръстопжтъ, което показва, че тѣ се нуждаятъ отъ нова философия, отъ нови разбирания на живота. Не е въпросътъ да се освободи човѣкъ изведнѣжъ отъ старото, но той трѣбва да се стреми къмъ новото. И най-великиятъ майсторъ не изхвърля изведнѣжъ старитѣ форми, но върви постепенно отъ форма въ форма, докато най-послѣ стигне до единъ моделъ, който му харесва. Той се спира върху него и го патентова. Утрѣ и тази форма ще прѣтѣпи нѣкакво видоизмѣнение.

Въ единъ отъ голѣмитѣ европейски градове имало голѣма психиатрическа болница, въ която единъ отъ професоритѣ билъ извѣстенъ по своята вѣщина и умѣние да лѣкува болнитѣ. Дохожда при него единъ милионеръ и води сина си, който билъ психически разстроенъ. Бащата се обръща къмъ този виденъ професоръ съ думитѣ: „Господинъ професоре, прѣдоставямъ сина си на вашитѣ грижи и лѣчения. Оставямъ и слуга на неговото разположение. Скъпо ще ви заплащамъ, но моля Ви да го излѣкувате“. Професорътъ поелъ всички грижи за този младъ момъкъ и успокоилъ бащата. Обаче, единъ день по невнимание, младиятъ боленъ като останалъ безъ надзоръ, избѣгалъ отъ стаята си и успѣлъ да се качи на покрива на зданието, което било четириетажно, и оттамъ искалъ да се хвърли. Като видѣли това, професорътъ и слугитѣ въ болницата започнали отдолу да го увѣщаватъ, да не прави подобно нѣщо, да почака малко, да донесатъ стълба, да слѣзе по нея, но нищо не постигнали. Донесли стълба, но болниятъ отказалъ да слѣзе по нея. Мисли професорътъ, какво да прави. Ако изпратятъ нѣкого при него, да го хване, той ще прибърза да скочи на земята и ще се убие. Единъ отъ лудитѣ въ сжщата болница гледалъ това трудно положение, въ което изпаднали и професорътъ, и служащитѣ и само се усмихвалъ. По едно врѣме той се приближилъ при професора и му казалъ: „Азъ мога да ти помогна, но ако ми дадешъ извѣстно възнаграждение“. — Колкото искашъ ще ти дамъ, само помогни да снемемъ този боленъ. — Добрѣ, почакайте малко. Дайте ми само единъ трионъ. Донесатъ му трионъ. Тогава той взима триона и започва да стърже единъ отъ жлитѣ на зданието. „Слизай скоро долу, че ще рѣжа зданието и ще паднешъ!“ — Тѣй ли, почакай малко, сега ще слѣза. — Добрѣ, но по-скоро слизай! Младиятъ момъкъ не усѣтилъ, какъ слѣзълъ долу. Слѣдъ това професорътъ разказвалъ на своитѣ приятели: „И ние, разумнитѣ хора, трѣбва да се ползуваме понѣкога отъ свѣта и на лудитѣ“.

Питамъ: ако знанието, което съврѣменнитѣ хора иматъ, не може да имъ помогне въ такава криза, каквато сега прѣживѣватъ, какво струва това знание? Тази сватба, това културно дѣло, въ което сж

призвани всички съвременни хора, не е нищо друго, освѣнъ сближаване, опознаване на човѣшкитѣ души, поставяне между тѣхъ една възвишена и разумна връзка. Значи, сватбата е новото културно дѣло, което сега се налага на свѣта. Какво означава сватбарската дреха? — Тя означава новитѣ разбирания за цѣлокупния животъ. Ако човѣкъ не може да си изработи новъ мирогледъ за живота, той не може да се облѣче въ сватбарска дреха. Ако той не си изработи нови възгледи, съ старитѣ възгледи нѣма да го приематъ на сватбата. За да си изработи нови възгледи, човѣкъ най-първо трѣбва да изучи законитѣ и правилата на физическия животъ. Затова му е нужно единъ здравъ, добръ устроенъ организъмъ, като инструментъ, съ който ще свири. Послѣ той трѣбва да има здрави и доброкачествени струни за своя инструментъ. И най-послѣ, той самъ трѣбва да бжде готовъ да свири на този инструментъ. Изучи ли човѣкъ физическия животъ, придобие ли изкуството да владѣе своитѣ физически сили, той ще може да владѣе и органическитѣ, и психическитѣ сили на своя животъ.

Ще дойде день, когато посланици отъ невидимия свѣтъ ще дойдатъ при васъ да ви поканятъ като съучастници въ това велико дѣло. Любовта е новото въ това дѣло. Тя е онази мощна, велика сила, която носи здраве, щастие, сила, знание, блаженство — всичко, каквото пожелаете. Дойде ли Любовта въ сърцата на хората, тогава и поетитѣ, и художникитѣ, и музикантитѣ ще творятъ по новъ начинъ. Прочетете ли едно стихотворение на нѣкой отъ новитѣ поети, вие веднага ще се обновите, ще почувствувате подема въ духа си и ще станете послѣдователъ на новото културно дѣло. Чуete ли музиката на нѣкой новъ музикантъ, вие ще изпитате вжтрѣшенъ стремежъ къмъ новъ, красивъ животъ. Видите ли една отъ картинитѣ на новия художникъ, вие ще пожелаете да надникнете въ великата хармония, на живота.

Единственото нѣщо, което може да ни направи свободни, е Истината. Тя иде сега въ свѣта и ще освободи и мъже, и жени отъ заблудението да очакватъ единъ на другъ. Днесъ и жената иска да господарува, и мъжътъ иска да господарува. Тѣ се различаватъ само въ слѣдното: мъжътъ иска да господствува отвънъ, а жената иска да господствува отвжтрѣ. Не, нито жената може да господствува, нито пъкъ мъжътъ. Тѣ сж дошли на земята, като слуги, като ученици, да изпълнятъ волята на своя Великъ Учителъ, на своя Баща. Страданията показватъ, че на всѣки ученикъ прѣдстои матура, въ която той ще покаже, какви знания притежава, какъ ги е усвоилъ и какъ ще ги приложи въ живота. Слѣдователно, на всѣки човѣкъ прѣдстои великата задача да бжде носителъ на Божественото, което е устроило свѣта и което днесъ го изправя.

Сега, всички хора, всички общества, всички народи се канятъ на тази велика сватба, дѣто ще има и свирене, и пѣсни, и угощение, слѣдъ което ще започне усиленa работа за идването на новата култура, на новата епоха, за идване на Царството Божие на земята.



Годината

Животът започва от малкото — едно съме, един зародиш. Столоватият джбъ се е зародил и израсъл от един дребен жълтък. Ябълката — от една малка съмка. Малкото — и обикновеното наблюдение ни го показва и научните изследвания в древността и в наши дни ни го сочат — е възможно. Искра огън може да причини грамаден пожар. А в атомът — според пресметанията на днешната физика — е скрита мощна енергия, ала е свързана в Гордиев възел, та мъчно би могла да се развърже. Да се развържеше, би била цъл змей, чийто пръстени биха опасали цълата земя. И най-великото чудо на Природата е негли това — дето може да събира в малкото голъмото: и по време и по пространство.

Човешкият зародиш не преповтаря ли фазит на цъл развой — не само формит на органическия живот, а и геологическите епохи, които сж се редували на земята?

Годината, чийто изгръвъ е в мига кога слънцето встъпва в Овена сиреч пролътната равноденствена точка, сщо започва от един зародиш — един огнен импулс. Една искра на първичния Огън. И се разраства в организъм. Годината е като живо същество — с своя физиономия, с свой характер, свой живот, своя сждба. Година с година не си приличат, както день с день, както дори миг с миг.

Разбира се, че когато говорим за година ние не подразбираме една мъртва редица от дни, отбелязани на книжен календар с имената на разни светии, царе, мъченици — икони на които се кланят пустовърни люде, които не могат да живят без идоли.

Годината — това е един жив органически цикъл на земния живот, който черпи соковет си от Слънцето. То е живот, работа на разумни сили — и механически и органически и духовни. Работа на живи съзнания, които образуват по сила и степен един спектър, една дъга, единият край на която е в сърцето на земята, а другият — в сърцето на слънцето.

Годината е един завитък от безкрайната спирала на земния живот. Същество родено от живота на безчетни същества, знайни за нас и незнайни — —

Годината се роди, но и в наши дни все още далеч от градове и села — далеч от съзнанието на хората — в „пещера“. И само прости „овчари“ негли сж видели „звездата“ на годината и сж отишли да ѝ се поклонят и да ѝ дадат дар от сърце: агне непорочно. И нъколцина мъдреци — тоя път може би повече от трима — които разбират езика на звездите, сж отишли да видят новородения отрок, ожиданият нов живот, чрез който Бог по веднъж в годината слиза на земята.

Азъ срѣцнахъ единъ отъ тия мъдречи и той ми описа отрока — Година. Показа ми и роженото му свидетелство: нѣкакъвъ кръжъ, на който видѣхъ нанесени знаковетъ на зодиака, — а въ тѣхъ планетитъ на нашата слънчева система. То било тѣхнитъ подписи — печати.

Годината има свѣтли огнени очи — съ смѣлъ и проникателенъ погледъ. Така прямъ и така смѣлъ, че погледне ли нѣкого, който лъже, или е съ гузна съвѣсть — ще го разтрепери: ще извади на показъ всички му задни мисли и кроежи — защото ще запретне да чисти не съ вода, а съ огънь. И въ него, като спретната чевръста мома, която шета въ къщи, и съвсемъ не ѝ е до приказки и задявки — тя ще хвърля безжалостно всички партушини и вехтории. Не ще търпи нищо вехто. Който иска да гради съ вехти греди, съ останки, който иска да преправя стари дрехи, изиосени, който иска да кърпи ветото съ ново — ще изпита замаха на нейната ржка. И ще види вехториитъ му да пламтятъ въ огъня. Който иска да бѣхта стари, отъпкани пѣтеки, които водятъ не до изворитъ на живота, а до застоили и почти изчерпани щерни, до плесенявали води, въ които квакатъ политически и религиозни жаби, и да носи на хората вода отъ тѣхъ — ще се види настигнатъ отъ вихъръ и ще намѣри всички мостове по тия пѣтища изгорени.

Дойде ли при нея нѣкой не за работа, а за задявки и удоволствия, ще получи такава плесница, че ще му свѣтнатъ очитъ: че тя не обича помжтенитъ отъ сласть погледи, а яснитъ, прями, трезви взори. Тя ще свърне като свѣтковица въ кабинетитъ на царе, управиици, ржководящи, челни люде и на мнозина ще развали домашнитъ смѣтки: тя не търпи лъжа, не търпи нищо старо, не търпи кърпежъ, не търпи подпори на онова, що вече клони да рухне. Тя носи и иска ново, ново! Тя носи инструменти въ торбата си и раздава налѣво и надѣсно — на всѣки който иска да работи съ нея, да оре, да сѣе да гради съ „отвѣсъ, жгълъ и кръжъ“. Който иска да чисти извори, да гради чешми, да проправя нови пѣтища до бликашитъ на воля извори въ планинскитъ пазви. Който иска да работи — тя му се усмивва, тази усмивка ще му влѣе бодрость — бодростьта на ясенъ, тихъ зименъ день — студенъ но добъръ и здравъ, който те кара не да се разполагашъ и седишъ, а да ходишъ спретнатъ, чевръстъ и да работишъ нѣщо, за да се раздвижи кръвьта ти. За тия — работнитъ — тази година е благодатна и тя ще ги повика следъ работата на богато угощение.

2

„Подсъзнанието — това е душата, съзнанието — това е сърдцето, самосъзнанието — това е умътъ, свърхсъзнанието — това е човѣшкия духъ. — И когато старитъ гърци сж казвали: „Познай себе си“, тѣ сж се занимавали само съ съзнанието и самосъзнанието. — Сега Християнската философия се занимава съ великото учение на подсъзнанието и свърхсъзнанието“.

У ч и т е л я

А. Т.

На Свещената Планина

(Изъ книгата : Раби бенъ Лоръ)

Ето що говорѣ Благословения Раби бенъ Лоръ за Единия и Вѣчния на Свещената Планина, при езерата наречени „Очи на прозрението“, въ подножието на най-високия връхъ „Бога-зрящъ“, кждето бѣха дошли съ него най-напредналитѣ и най-достойнитѣ между неговитѣ ученици:

„О, братя мои, за най-святото и непостижимото искамъ да ви говоря

За Превеликото, що отъ всички страни ни гледа съ неизброими тайнствени очи;

Що ни облъхва отъ безкрайнинитѣ съ своето свято дихание;

Що ни обгръща съ своя миръ на най-свѣтла радость, хармония и красота;

Що пламти въ свещения огънь на нашитѣ души, блика въ най-святитѣ имъ трепети, и съ невидими всемощни ржце ни подема къмъ висинитѣ на свещената истина и върховна красота . . .

За него разтворете душитѣ си, о братя; къмъ него ги устремете, преизпълнени съ най-топла благодарностъ, съ най-святая любовъ и свещенъ благоговѣенъ трепетъ . . .

О, ученици мои, най-непостижимия, най-недостъпния е Той! Великата тайна на тайнитѣ е Той! Нодосегаемия и за най-свѣтлитѣ богове сж тайнственитѣ висини на Битието, кждето Той едничкъ пребивава!

Нѣма очи, които да сж видѣли Неговото истинско лице; нито уши, които да сж чули Неговото истинско име.

Защото Той, що дава име и форма на всѣки животъ, самъ е надъ всичко, що ограничава — надъ всѣко име, надъ всѣка форма.

И все пакъ многоликъ е Той и многоимененъ е Той, —

Защото задъ всѣка форма и задъ всѣко име е Той;

Защото никоя форма сама не може да обгръне самотата на великата мощъ, хармония и красота на Неговия животъ, и никое име не може да я изкаже!

Наричайте Го Единия и Вѣченъ Животъ, —

Защото нищо вънъ отъ Неговия животъ не сжществува;

Той е безбрѣжния океанъ на вѣчността, отъ която изтича и въ която се втича всѣки изворъ, всѣко поточе, всѣка капчица на живота.

Всички слънца, всички духове, всички души, всички сърца сж само извори на тоя безбреженъ океанъ на вечното битие.

Наричайте го Вселюбѣщия, —

Защото всемощна и най-пресвятая любовъ е Неговата сжщина;

Защото Той е тайнственото и непостижимо слънце на любовта — слънце на слънцата — всеоживяващо, което гръе презъ всички слънца, презъ всички души и сърца, отъ което изтича всъка любовъ.

Наричайте Го Всемждрия, —

Защото той е великото слънце на Разума, що гръе презъ всички разумни души, презъ всички свѣтли духове и божества;

Той е великата разумностъ, що се изявява въ премждритѣ закони на битието:

Той е Премждрата Промисълъ, що управлява сждбинитѣ на душитѣ, свѣтоветѣ, вселенитѣ.

Наричайте Го Всеомгщия, —

Защото той е надъ всъка сила и творческа мощъ;

Той е що твори чрезъ всъка чиста сила и душа, чрезъ ангели и богове, и безъ чиито съизволение нищо не става.

Той е въ всъка изграждаща сила, въ всъко растене и разцвѣтяване.

Наричайте Го Върховно Благо, Върховно Добро, —

Защото всъко благо и всъко добро изтича отъ Него;

Той е въ всичко, що храни и въздига тѣлото и душата;

Той е въ плодното зърно; Той е въ свещения хлѣбъ на небесата;

Той е великото добро, що извира изъ всички души.

Наричайте Го Върховна Правда, Виша Хармония, Свещенъ Законъ.

Защото Той е въ тия неизблеми основи на вѣчното битие;

Защото самъ Той е всичко това.

Наричайте Го Върховна Истина.

Защото Той е мѣрката на вишата истина;

Той е великото слънце на истината, що озарява всички души; що сияе презъ всички свѣтли духове; що изгрѣва презъ неизмѣрими времена средъ разгрѣщащи се култури и цивилизации;

Защото Той е самата жива, разкриваща се върховна истина.

Наричайте Го Върховна Красота.

Защото той е, о братия мои, красотата на всъка красота.

Защото Той е самата красота, що ослѣпително сияе съ чарующитѣ блѣсъци на всички свѣтли духове, на всички непостижни чудеса на цѣлото мироздание . . .

Наричайте Го Миръ на вишето блаженство,

Защото Той е този миръ, въ който е най-пълния животъ, най-пълното творчество, най-вишата мждростъ, най-вишата хармония и красота.

Защото Той е свѣтлия рай на пречиститѣ души и пресвѣтли духове.

Наричайте Го Духъ на всички души, Више Съзнание, Велика Реалностъ, Разумна Природа . . .

Наричайте Го Най-Далечния и Най-Близкия.

Защото Той е задъ всички предѣли, въ недостижимо великото, недостижимо мощното, въ недостижимо свято и прекрасното;

И Защото все пакъ Той е най-близкия вамъ;

Той е въ съкровеннитѣ дълбини на душата;

Той е възлюбения на чистата душа, когото тя чувства навредъ;
къмъ когото вечно се стреми и въ когото единствено намира вишия животъ и вишата радостъ.

Тоя възлюбенъ широко е разтворилъ за вашитѣ души, о братия, вратитѣ на своя пресвѣтълъ храмъ на вечния животъ, на неувѣх-вашитѣ красоти и непостижни чудеса, Той ви призовава къмъ висинитѣ на своя миръ, на съвършенството и красотата!

Душитѣ ви Го чувстватъ. Той е наблизо! Той е въ ведрината на просторитѣ, въ въздуха, що дишате, въ слънчевитѣ сияния . . . Той е въ васъ и около васъ!

Той ви чака въ предверието на своя храмъ!

Но помнете, о братия, предъ най-свещения храмъ сте вие!

Само за чиститѣ, за разумнигѣ, за божествено любящитѣ сж открити тайнственитѣ двери на тоя пресвѣтълъ храмъ!

Събудете се, деца на светлината*)

Прошка.

Всичко, което другитѣ ви сторятъ: малки неприятности, несправедливости, безсмислени думи — всички тѣ принадлежатъ къмъ не-сжщественото, — защото тѣ докосватъ само личността, нишето азъ, несжщественото, прѣходното.

До колкото растете въ любовъ, прощаване и доброта, до толкова живѣте въ Реалното. Научете се да се подеimate къмъ Вишето Азъ — истинското.

Стремете се да чувствувате обичъ къмъ тоя, що ви пакости, като подигате своето съзнание къмъ неговото Више Азъ, което е тождествено съ вашето.

Кждѣто дѣйствително обичате, нѣма вече въпросъ за прошка.

Прощавайте на близкитѣ си всичкитѣ имъ грѣшки, отвърщайте на умразата съ любовъ, на неприятността съ кротостъ, помагайте на неприятелитѣ си чрезъ любящата сила на вашата мисль. Помагайте имъ тъй както желаете ние да ви помогнемъ.

*) Продължение отъ книжка 6.

До като още не сте готови да дадете живота си за вашия неприятел, още не сте реализирали единството и във вашия начинъ на помагане влияе още личността. На другитѣ правете това, което желае да ви правятъ.

Мислете за другитѣ съ същата снисходителностъ, съ която всѣка душа се отнася къмъ себе си.

Давайте и прощавайте, мои деца.

Критикуването

Намъ се следва да сждимъ, не вамъ. Защото ние виждаме всичко, вие само една малка частъ. Нѣма защо да се занимавате съ недостатѣцитѣ на другитѣ. Вие има да поправяте собственитѣ си недъзи; това е една задача, която всѣки човѣкъ на времето си трѣбва да изпълни. Всѣки дохожда при насъ по собствения си пътъ и никой освенъ насъ не знае, на какво стѣпало стои човѣкъ.

Не можете ли да прозрете, че всички се намиратъ въ процеса на растене и развитие?

Научете се само по тоя начинъ да сждите за другитѣ и скоро не ще бждете въ състояние изобщо да сждите, вмѣсто което наврѣдъ и въ всѣки човѣкъ ще виждате развиващата се красота на Божествената сила.

Грѣшки винаги ще се правятъ както отъ васъ, така и отъ други. Но всѣка погрѣшка носи и своята поука.

Ако вече не правишъ такива, ще бждешъ съвършенъ, но това отъ никого отъ васъ не може да се очаква.

Мисли върху това, преди да се е оформила тѣ тебе една мисль за осжждане.

За подобна мисль затвори своя умъ, преди още тя да се е отпечатала въ твоя мозъкъ. Тогѣ трѣбва да правишъ нарочно, като виждашъ въ несъвършенството нѣщо отвратително.

Следи строго за себе си и скоро ще почнешъ да виждашъ само доброто въ другитѣ и усилията на Вишето имъ. Азъ да развитъ инструмента, чрезъ който ще могатъ да работятъ.

Нищо да не ви искуси да осжждате, когото и да е. Иначе пакостите сами на себе си и на собствения си напредѣкъ, безъ да подобрите състоянието на другитѣ.

Мисли

Никаква мисль — никаква дума не може да бжде скрита отъ насъ. Азъ виждамъ всичкитѣ ви мисли! тѣ се отразяватъ въ моето съзнание.

Бдете върху всѣка ваша мисль; иначе вашиятъ напредѣкъ не ще върви тѣ бързо, както би могълъ. Сега вашиятъ умъ е пъленъ съ стари мисли: не имъ пращайте никаква нова сила. Внесете нови вибрации въ хода на вашитѣ мисли, правете това всѣкидневно; за това ви служи медитацията.

Живота и медитацията ви трѣбва да станатъ едно; всѣка ваша мисль да стане така чиста, та да би могла да принадлежи на медитацията ви.

Пазѣте чисти мислитѣ си и бждете възприемчиви за нашата мощь. Всѣка мисль, която не е чиста и безкористна ви отдалечава отъ насъ.

Затова бдете върху тѣхъ; тѣ сж изворъ на всичко, което ще се превърне въ дѣла.

Мислете за чистотата; така вашитѣ дѣла ще бждатъ чисти и благотворни.

Потискайте лошите мисли; тѣ трѣбва да изчезнатъ и да не се подхранватъ вече.

Това сж само старитѣ начини на мислене, които стоятъ между васъ и саѣтлината на съвършената любовъ.

Вашата задача е да ги замѣстите съ любвеобилни, подкрепящи мисли, до дѣто тѣ ви станатъ навикъ.

Винаги употребявайте мислитѣ си за облагородяване на свѣта. Изпълвайте се само съ красиви, добри мисли така ще можете да намалите страданията въ свѣта.

Мислитѣ ви, това сж вашитѣ деца; трѣбва да ги направите красиви и полезни заради насъ.

Направете ги силни и опредѣлени; изпращайте ги като отрядъ отъ помощни сили за наше употребление.

Всѣка мисль трѣбва да има силата да възстанови равновѣсието, дѣто законътъ е билъ нарушенъ и да внесе хармония, дѣто тя е била нарушена отъ други.

Мислитѣ ви трѣбва да градятъ, да подкрепятъ силитѣ къмъ поброто.

Неговитѣ ученици трѣбва да подпомагатъ дѣлото Му, но всѣка нечиста мисль затруднява това.

Вашитѣ мисли за другитѣ трѣбва да носятъ винаги Неговата сила въ себе си. Недостойни мисли никога не ще бждатъ подкрепени отъ Него; Той ще трѣбва да ги пречистя съ своята чистота. Тѣй неговата работа ще се уголѣмява, вмѣсто да се облекчава товара, що Той носи.

Мислитѣ ви трѣбва да бждатъ тѣй пропити съ любовъ, че тѣ да бждатъ цѣлебни течения за болкитѣ на свѣта.

Безполезни мисли

Всѣка безполезна мисль означава пропиленна енергия. Не трѣбва да пропилювате нито една мисль. Научете се да запазвате вашата енергия; не употребявайте дори най-малката частичка отъ вашата енергия за безполезни мисли или нѣща.

Всѣка ваша мисль трѣбва да действува за насъ.

Отхвърлете отъ вашата мисль всичко ненужно и безполезно, за да имате повече сила за това що е нужно и полезно.

Само вибрации, които помагатъ, трѣбва да изпраща вашиятъ мозъкъ.

Навикнете прочее да разгонвате всѣка безполезна мисль; такива не трѣбва да оформявате вече въ думи и изрази.

При това не е достатъчно само да не мислите лошото; вие трѣбва да достигнете до положителното добро.

Всѣка мисль трѣбва да има цѣль и да бжде изпратена за извършване на опредѣлена работа. Имате ли ненужни мисли, то всѣки пжть пропускате възможността да направите добро.

Безцѣлни мисли сж пречка за растежа.

Владане на Мисълта

Мислитѣ сж творчески сили. Разумътъ е материялъ, съ който градимъ; това ще разберете, когато почнете да познавате по-високитѣ области.

Не оставяйте прочее вашитѣ мисли да блуждаятъ наоколо, като малко куче, трѣбва постоянно да ги владате и ржководството имъ да вземете въ собствени ржцѣ.

Владане на мисълта е най-важната крачка при всички работи. Затова никога не бивайте по отношение мислитѣ си негативни. Бждете винаги будни.

Всѣка ваша мисль трѣбва да ме достигне; така ще мога да ги скача съ моитѣ.

И Моитѣ мисли трѣбва все по-ясно да бждатъ възприети отъ мозака ви.

Обучавайте моя мисловъ органъ, като мислите ясно и то само това, съ което можете да помагате на другитѣ.

Прѣчистете го и го доведете въ спокойствие, като се стараете да отстраните всичко, що нѣма общо съ прѣдмета, съ който се занимавате. Направете го по-чувствителенъ и по-чистъ; тогава ще можемъ винаги да си служимъ съ него. Чиститѣ мисли сж материала, съ който работимъ.

И така, очистете вашитѣ мисли до такава висока степенъ, че всѣка една отъ тѣхъ да може да се използва отъ Насъ и отъ Него. Вие можете да ги чистите, като ги сравнявате съ Неговитѣ.

Чрезъ концентрация на мисълта ще можете да достигнете Божеството въ себе си.

Концентрирайте се върху туй, което правите, чувате, учите или чететѣ.

Мощта на мисълта е голѣма. Използвайте я сега съзнателно за Него. Употребявайте я винаги, за да помагате на свѣта.

Всѣки единъ день е загубенъ, въ който вие не сте употребили разсждъка си и не сте го довели до една по-добра форма, за да бжде използванъ отъ Насъ и отъ Него.

Мълчание

Дѣлата ви трѣбва да покажатъ стѣпалото, на което стоите, а не думитѣ ви.

Научете се да мълчите.

Малко говорете и помагайте на хората.

Това сж нѣщата, които ученика на Учителя трѣбва да научи.

Вие не можете да бждете намъ органъ до като не разберете и приложите уроцитѣ на мълчанието до съвършенство.

Много е по-мѣдро да мжлчите, отъ колкото да говорите, кж-дѣто говоренето не е съвсѣмъ необходимо.

Употрѣбявай устнитѣ си само да помагатъ на другитѣ не вече за свой собственъ интересъ или за свое удоволствие.

Нѣка всѣка дума, която искате да изговорите, да ви служи за школуване — върху всѣка изговорена дума да бдите.

Научете се да слушате, когато другитѣ говорятъ и помагайте прѣзъ това врѣме на говорящия чрѣзъ мислителната си сила.

Не желайте да блѣщите, нито кому и да е да говорите за себе си, до като не сте съвсѣмъ сигурни, че чрѣзъ това ще помогне на това лице — а това е твърдѣ рѣдкѣ случай.

Никога не одумѣайте другитѣ — макаръ и по-най-невиненъ начинъ.

Говорете за другитѣ само когаго чрѣзъ това можете да имъ помогнете или да ги защитите въ тѣхно отсъствие.

Не говорете за никого нѣщо, което не бихте желали да е самиятъ човѣкъ.

Ако потиснете подобни думи преди да добавъ върху устнитѣ ви, вие помагате на себе си, помагате на другитѣ и съ това работитѣ за насъ, за щото Другитѣ — това сме Ние.

Както съ дѣла, така и съ мълчание работите за силитѣ на Свѣтлината.

Бждете тихи и при това дѣятелии; тихи за външния свѣтъ, дѣятелии да достигнете Мене.

Стрѣмете се неуморимо и непрестанно къмъ това и скоро ще бждете способни да владате думитѣ и мислитѣ си.

Истина

Всичко, що съединява, е истина, всичко що разединява е не-истина.

Не е достатъчно нѣщо да е истина; за дабжде достойно за повторение, то трѣбва да служи на доброто.

Известно нѣщо може да бжде истина и да е приятно, не ползува ли то нѣкого, да се съобщава е само прахосване на сила.

Никомъ не казвай нѣщо, което не е напълно истина. Бжди истиненъ и въ думитѣ и въ мисли.

Бждете съвѣстни въ всичко, що вършите, истинии и точни въ работа, говоръ, и мисли. Не бждете ли такива, никога нѣма да ви се повѣрва важна работа.

Съ часове мислете върху истината, чийто живъ символъ сте самитѣ вие.

Нека истината да просвѣти чрѣзъ васъ. Живѣйте онова, което е у васъ — което с т е, — всичко друго не е истина.

Чистота

Чувствата ви трѣбва да бждатъ по-чисти отъ снѣга. Стрѣмете се къмъ това да бждете чисти, по чисти отъ колкото сте сега.

Имайте желание чисти да бждете; тогава и ние ще искаме да ви помогнемъ.

Това ще постигнете, като имате вѣра въ нашата сила и нашето желание да ви подкрепимъ.

Първата ваша длъжностъ къмъ сами себе си и къмъ свѣта е да прѣчистите мислитѣ си.

Трѣбва да бждетъ достойни чрѣзъ Него да мислите и Силата Му да носите въ себе си.

И колкото по-чисти и по-възвишени мисли можете да отпечата въ вашия мозъкъ, толкова по-лесно ще ви бжде да ги надживѣете, защото това трѣбва да бжде резултатътъ.

Почистете инструментитѣ. Прѣзъ опетненъ инструментъ никога не ще свѣти моята свѣтлина.

Колкото сж по чисти инструментитѣ, толкова сж по-годни за наша употреба. И така прѣчистиете тритѣ вътрешни инструменти и ще почувствувате да расте у васъ мошъта да изявите Любовта.

Трѣбва да бждете чисти като кристалъ, за да може неговата свѣтлина да просвѣти прѣзъ васъ, свѣта да достигне и да го освѣти.

Бждете тѣй чисти, като живота свѣтлина, която изтича отъ Неговото сърдце, отъ неговата вътрешна сжщина.

Дръжете се винаги въ лжчитѣ на Неговата прѣчистваща свѣтлина.

Живѣйте въ Неговия свѣтъ на чистота и свѣтлина.

Здраве

Вие трѣбва да се изградите като здравъ, силенъ инструментъ за моята работа, за да не бждете разрушени чрѣзъ моята сила, ако ви възложатъ да спомогнете на великото дѣло.

Ние ви помагаме до толкова, до колкото позволява вашата карма. Но вие сами трѣбва да поправите, това що нѣкога сте развили — сами трѣбва да прѣмахнете резултатитѣ на незнанието и на миналитѣ неизпълнени задължения.

Ако искате да ни служите, трѣбва да имате здраво тѣло, което да е дорасло за напрѣжението на школуването и работата, въ което тѣло ще можемъ да влѣмъ силитѣ си въ услуга на човѣчеството.

Употрѣбете здравия си човѣшки разумъ, който ще ви каже,

че вашия инструментъ трѣбва да бѣде чисто настроенъ, прѣди да можете да го използвате въ работа за нашето дѣло.

Погрижете се добрѣ за инструмента сѣщо и заради самитѣ васъ. Ние се нуждаемъ отъ здрави инструменти. Укрѣпете го. Направете го чистъ и годенъ. Тукъ всичко ще зависи отъ собственитѣ ви усилия.

Работете едноврѣменно въ съгласие както съ физическитѣ, тъй и съ духовнитѣ закони; старайте се да живѣте и спорѣдъ двата.

Единия отражава другия; и двата сѣ изявление на едно и сѣщо.

Изучавайте законитѣ — слѣдетѣ дѣйствиата имъ въ физическата материя.

Въ всички области трѣбва да се вслушвате въ закона. Прѣумората е както духовна тъй и физическа погрѣшка, послѣдствие-то отъ нея винаги доказва това.

Твърде малката дѣйностъ донася най послѣ болѣстѣта; твърде многото тъй сѣщо има за послѣдствие страданието. Самитѣ Учители даватъ почивка на своето тѣло и се покоряватъ на физическитѣ закони

Не трѣбва да прѣнебрегвате чистата радостъ и почивката.

Намѣрете врѣме да се освѣжите всрѣдъ природата; слънчевата свѣтлина, чистия въздухъ сѣ тъй необходими, както и почивката.

Прѣвъзможете слабостѣта на тѣлото чрезъ равновесие и вж-тешно спокойствие.

Заобиколете се съ ритмични трѣптения и предавайте ги и на другитѣ.

Мислете „Доброто“ — и ще си създадете по-добри материални условия.

Мислете „Красивото“ — и като резултатъ ще имате по-добро здраве.

Мислете за „Силата“ — и вие ще станете силни.

Имайте силно желание тѣлото ви да бѣда силно и дѣй-ствувайте то да стане такъво,

Имате ли силно желание да добиете сила за да помагате на другитѣ, то скоро здравето ще бѣде ваше достояние.

„Кждето влѣзе Любовѣта, тамъ всички се надпреварватъ да си отстъпватъ и да си услужватъ. По това се познава Любовѣта.

„Отъ васъ се иска едно — да пазите да не събаряте онова, което Богъ гради въ васъ“. — Погрѣшката на всички хора, каквито и да сѣ тѣ — светски или религиозни, — седи въ това, че ние искаме да разполагаме съ живота си тъй както си искаме. — Това е едно голѣмо заблуждение.

„Човѣкъ не трѣбва да се хвали съ своята свѣтостъ, съ своята сила и знания — съ всички тѣзи похвали човѣкъ губи своята сила.“ Скромностъ, абсолютна скромностъ се изисква, като сила която изтича отъ васъ. — Богъ, който живѣе въ васъ ще ви въздигне.

Учителя

Радиацията на организмите*)

(Изъ едно интервю съ Лаковски)

Жоржъ Лаковски преди нѣколко години предложи една теория за биологичнитѣ явления. Интересътъ къмъ нея е доста голѣмъ, защото тя се потвърждава отъ многобройни нови опити. Идеитѣ му сж изложени въ съчинението му „Le secret de la vie“**) което излѣзе наскоро съ предговоръ отъ проф. Д' Арсонвалъ отъ института. Лаковски първомъ се постаралъ да изследва причинитѣ за леснотията, съ която извѣстни животни могатъ да се ориентиратъ безпогрѣшно къмъ дадено направление и то при най-дълги пътувания. Така е напр. съ пощенскитѣ гължби, които се връщатъ въ своето мѣстожителство, отдалечено понѣкога на хиляди километри. Такива сж прелѣтнитѣ птици, които дено и ноще пътуватъ по права линия, пресичайки морето, къмъ опредѣлена цель, която обаче не могатъ да видятъ поради слабостта на зрѣнието имъ и поради сферичността за земята. Тѣ отлитатъ, понеже се хранятъ съ насѣкоми, които не намиратъ зиме въ нашитѣ страни.

Нѣкой казва: „Инстинктъ“. Други: „Специално чувство“. Обаче нито единиятъ нито другиятъ терминъ обясняватъ загадката. Изразитѣ инстинктъ и специално чувство служатъ въ случая да прикриятъ невежеството ни.

Става все по-очевидно, че чувството за посока у повечето животни произтича отъ специални тѣхни радиации съ твърде къса дължина на вълната.

„Имахъ случая, казва Лаковски, да отбележа едно отъ най-любопитнитѣ наблюдения, което направихъ на 2. юлий 1924 година въ радиотелеграфната станция въ Патерна, до Валенция (Испания). Група гължби се бѣха спрѣли до антенитѣ на станцията: а въ това време последната изпращаше вълни. Тогазъ забелязахъ, че тѣзи птици не можеха да намѣрятъ посоката и се въртѣха въ кръгъ, съвсѣмъ дезориентирани. Този опитъ бѣше повтарянъ много пжти при сжщия резултатъ: именно отслабване въ чувството за ориентация у гължитѣ при дѣйствието на електрическитѣ вълни. Горнитѣ опити наново повторихъ въ Патерна подъ контролата на испанската военна власть; наскоро тѣ бѣха повторени и близо до Кройцнахъ (Германия). Тѣзи две нови серии опити напълно потвърдиха моята хипотеза за влиянието на Херцовитѣ вълни върху чувството за ориентирание.

Отъ нощнитѣ животни нека вземемъ прилѣпа. Предполагатъ, че благодарение на слуховата си и мирисна чувствителность той може да се направлява къмъ своята плячка и възприема най-малкитѣ ѝ движения чрезъ въздушнитѣ вълни, които идатъ до ушитѣ му.

*) Преводъ отъ френсли.

**) Издателство Gautier Villars Paris

Тая хипотеза би била приемлива за открито поле въ тиха атмосфера. Но често аз съм наблюдавал прилѣпи въ Парижъ отъ височината на моя балконъ въ дни, когато имаше голѣмо движение, напр. недѣля вечерята, при невъобразимия шумъ на огромна тѣлпа, при шума на хиляди автомобили, които раздвижватъ въздуха. Разбира се, въ този оглушителенъ шумъ слухътъ или обонянieto не могатъ да водятъ прилѣпа право къмъ насѣкомитѣ (мушички, пеперудки и пр.), които обаче той тукъ хваща тѣй сполучливо, както въ голѣмото мълчанне на полето. Значи прилѣпътъ е привлеченъ отъ вълнитѣ (радиациитѣ), които изпускатъ насѣкомитѣ; тѣзи вълни не се влияятъ нито отъ шума, нито отъ миризмата на моторитѣ.

Естественицитѣ забелѣзаха връзката между полуокръжжитѣ канали въ ухото на много организми и способността за ориентиране. Ако отстраните тѣзи канали на животното, то веднага ще почне да се върти въ кръгъ, неспособно да трѣгне въ опредѣлено направление, Това е твърде любопитно наблюдение. Друго обстоятелство отъ голѣма важностъ е, че течността въ тѣзи канали е съвсѣмъ чувствителна на дѣйствието на електрическитѣ вълни.

Всѣки радио електрически източникъ създава електро-магнитно поле, чието дѣйствие се чувствува на значително разстояние. Въ правото си сме да се запитае, дали голѣма частъ отъ организмитѣ не се ориентира подъ дѣйствието на вълни, аналогични на вълнитѣ, изпращани отъ радио-електрическитѣ станции. Полуокръжжитѣ ушни канали сж способни да играятъ ролята на *радио-гонометриченъ възприемачъ*. Знаемъ, че тѣ сж разположени въ три равнини, една на друга перпендикулярни. Тогазъ се образува координатна система, необходима и достатъчна за опредѣляне положението на точка въ пространството: напр. положението на птицата въ пространството или положението на насѣкомото по отношение на птицата.

Въ тѣй интересния свѣтъ на насѣкомитѣ не забелѣзваме ли множество видове, които притежаватъ малки антени (пипала), които имъ позволяватъ да се направляватъ *по права линия* къмъ най-далечни мѣста?

Природата нищо не прави безъ причина. *Тѣзи антени сжществуватъ, за да възприематъ вълнитѣ. Явна е аналогията между антенитѣ на насѣкомитѣ и антенитѣ на радио-електрическитѣ станции.*

Възъ основа на множество аналогични опити и наблюдения Лаковски е формулиралъ следнитѣ принципи:

- 1) *Всѣко сжщество изпуца радиации.*
- 2) *Повечето отъ организмитѣ — съ малки изключения — сж способни да възприематъ и изпращатъ вълни.*

За да се разбере ролята и естеството на радиациитѣ, изпущани отъ организмитѣ, трѣбва да се повърнемъ назадъ и да си припомнимъ историята на откритието на електромагнитнитѣ вълни. Сжществуването имъ се констатира, когато се откри апаратъ за възприемането имъ Най-голѣмата слава на Херцъ, Бранли, Маркони и множество други техници и любители е въ това, че тѣ изнамѣриха апарати за възприемане вълни даже и отъ голѣмо разстояние.

Новитѣ открития на разни видове радиации: радио-електрически вълни, лъчи X, радио-активност, космични вълни— само сж дигнали леко булото на тайната, която крие отъ сътивата ни гама отъ много видове вълни . . .

Кой знае, дали не сме заобиколени съ множество други радиации неизвѣстни намъ, понеже не пригежаваме апарати за възприемането имъ.

Ако приемемъ, че птицитѣ изпущатъ и възприематъ радиации непознати намъ, изразитѣ „инстинктъ“ и „специално чувство“ се обясняватъ направо и добиватъ по-точно значение. Тогазъ чувството за ориентиране на птицитѣ и изобщо на животнитѣ се обяснява веднага.

Какъ параходътъ въ морего съ радио-гониаметричния си апаратъ се стареа да опредѣли посоката на Херцовия източникъ, който му изпраща електро-магнитни вълни, така сжщо и насѣкомитѣ и другитѣ животни се стараятъ да възприемагъ радиациитѣ, изпращани отъ други животни и отъ растенията, които ги интересуватъ. И тогазъ се насочватъ къмъ откритото направление.

Нѣкой ще възрази така: Но тогазъ пространството нѣма ли да бжде изпремрѣжено по всички посоки отъ безборй много радиации? Какъ ще съумѣятъ организмитѣ да ги различаватъ?

Отговорътъ е лесенъ: различаването се извършва лесно благодарение на различието въ вълнитѣ.

Всѣка жива клѣтка дължи живота си на ядката, която изпуща радиации.

Радиациитѣ, които изпуща ядката, могатъ да бждатъ съ разни дължини на вълната.

„Азъ съмъ убѣденъ, казва Лаковски, че ще се сполучи да се познаятъ, измѣрятъ и регулиратъ дължинитѣ на вълнитѣ, които изпущатъ клѣткитѣ. Тогазъ ще стане възможно слагане за разрѣшаване на въпроса за продължение на човѣшкия животъ до неподозирани днесъ граници.“

„Развивайки теорията си, казва Лаковски, азъ се питахъ: Отъ де иде необходимата енергия за произвеждане на клѣтъчнитѣ радиации? Ние имаме тукъ работа съ радиации, които идатъ отъ много далечъ, имаме работа съ космични вълни. Атмосферата, въ която живѣемъ, е пълна съ множество радиации съ познати и непознати източници и съ разни дължини на вълнитѣ. Слънчевата свѣтлина е само една частъ отъ тѣхъ; тя заема само една малка частъ въ цѣлата тази гама отъ вибрации, които ни заобикалятъ и чийто източникъ вѣроятно е слънцето, — може би и другитѣ звѣзди и млѣчния пжтъ. Не е възможно да се отрече влиянието на звѣздитѣ. Приливътъ и отливътъ, причинени отъ комбинираното действие на луната и слънцето, не ни ли доказватъ, че най-голѣмата механическа работа на земята има звѣзденъ произходъ? Защо тогазъ земята да не възприема радиациитѣ, изпущани отъ далечнитѣ звѣзди и отъ млѣчния пжтъ?

Има множество радиации, съ разни дължини на вълнитѣ, които кръстосватъ нашата атмосфера и идатъ отъ междупланетнитѣ пространства. Болестъта не е нищо друго, освѣнъ измѣнение на радиациитѣ на организмитѣ“.



Изследванията на Лаковски сж нѣщо ново за официалната наука, но за окултната наука това сж отдавна извѣстни окултни истини, които всѣки може да прослѣди лесно въ съществуващата окултна литература. Значението на изследванията му е главно въ това, че тѣ потвърждават истини, извѣстни на окултизма. Но нѣкой ще каже: „Въ неговитѣ изследвания нѣма нищо окултно, „скрито“. Че и въ другитѣ истини на окултизма нѣма нищо „окултно“, „скрито“, но за кого? За знающия. Защото, това, което не е знайно, е тайно, а това, което е знайно е явно. Самиятъ фактъ, че както въ този случай, така и въ много други области официалната наука съ свои изследвания само потвърждава окултни истини и все повече се приближава до окултизма, показва, че методитѣ на изследване на окултизма сж строго научни. И наистина, кои сж тѣзи методи? Опитътъ и наблюдението.

Това, което констатира въ изследванията на Лаковски, сж само загатвания за така наречения „етеренъ двойникъ“ на организма, за който тѣй много е писано въ окултната литература . . . Напр. прочутиѣ изследвания на Райхенбаха и пр. И всички тѣзи изследвания сж на чисто експериментална почва. Защото окултизмътъ не е плодъ на философски спекулации, на умувания, само на теоретизиране, но е експериментална наука и въ това отношение той е като продължение на естествознанието. Мога да приведа за примѣръ новата книга на D-г Poppelbaum: „Der Bildkräfteleib der Organismen“ (Етерното тѣло на организмитѣ); авторътъ е естественикъ и значи знае принципитѣ, законитѣ, методитѣ на естествознанието, но отива по-далечъ.

Казахъ, че Лаковски въ тѣзи си изследвания само загатва за етерното тѣло на организмитѣ, обаче, едно е да загатнемъ за нѣкой въпросъ и друго е да го изучимъ основно, подробно. Защото етерното тѣло е организирано, то има органи съ опредѣлени функции, които сж тѣсно свързани съ организмитѣ и функциитѣ, на физичното тѣло. Нѣщо повече: първитѣ сж организатори и ръководители на вторитѣ. Ето защо днешната биология като е направила голѣмъ напредъкъ въ изучаване на формитѣ е дошла до една такава точка въ своето развитие, че за да бжде плодотворна и за да си отвори нови хоризонти трѣбва да почне да изучава строежа и процеситѣ въ организма въ свръзка съ строежа, процеситѣ и силитѣ на етерния му двойникъ. Изследванията на Лаковски. Гурвичъ и пр. само хвърлятъ единъ мостъ къмъ нѣкои нови за тѣхъ области, но трѣбва естественицитѣ да изучаватъ окултизма, за да хвърлятъ свѣтлина върху проблемитѣ си. Нито единъ биологиченъ процесъ не може да се разбере правилно, нито една биологична проблема не може да се разрѣши правилно, безъ да се взематъ предъ видъ процеситѣ въ етерния двойникъ и въ повисшитѣ членове на организма.

Нѣщо повече. За да ни разкрие своитѣ тайни, природата трѣбва да се изучава трояко: по форма, съдържание и смислъ. Това, което естествознанието до сега е направила, е изучава-

не по форма Силитѣ, които организиратъ формитѣ образуватъ съдържанието: изслѣдванията на Лаковски, Гурвичъ, Райхенбахъ и пр. сж само едно леко докосване до тая област, която крие обширно поле за изслѣдания и плодотворни закони. Изучването на разумнитѣ сили, които даватъ цѣлесъобразностъ на силитѣ, които организиратъ, образува смисъла. Тукъ е една дълбока област, която е добре изследване отъ окултната наука, а официалната само загатва за нея напоследѣкъ съ постепенното засилване въ биологията на психоламаркизма (проф. Августъ Паули, Раулъ Франсе, Ад. Вагнеръ, Райнке и пр.).

Интересно е. че видниятъ чехски ботаникъ Веленовски, който е добре извѣстенъ въсредъ българския ученъ свѣтъ съ своитѣ изследвания на българската флора (вижъ неговото капитално съчинение „Flora bulgarica“ съ множество допълнителни статии), въ последнитѣ години, виждайки, че проблемитѣ на естествознанието могатъ да получатъ разрѣшение само при по-дълбоко изслѣждане, вмѣква окултизма въ полето на изследването и дохожда до цѣнни резултати, до важни заключения. Това той е изложилъ въ единъ отъ последнитѣ си трудове върху философията на природата*).

На ученика мжно се прощава. Не мислете че е лесно. Богъ е милостивъ, но абсолютната Любовь изисква Абсолютна Правда. Ако Богъ ни прощава, то е по причина на своята Любовь. Но Любовта изисква да се изпълни всѣка правда.

* * *

Азъ приемамъ, че условията сществуватъ въ свѣта. — Но има условия които сж създадени отъ природата, и такива, които ние сме създали.

Учительтъ

*) Въ скоро време ще дадемъ на читателитѣ си накратко съдържанието на тази книга.

Б. Боевъ.

ЕДИННИЯТЪ ЖИВОТЪ

Красотата на живота

„Ние живѣемъ въ единъ разуменъ свѣтъ“
У ч и т е л ь т ъ

Когато разглеждаме природата повърхностно, ние си мислимъ, че физическата, външната ѝ страна изчерпва всичко, обаче при по дълбокото ѝ изучаване виждаме, че задъ физичнитѣ явления стоятъ разумни сили и закони. И когато разглеждаме живота съ такъво разбиране, ще видимъ въ него красота, хармония. Защото дѣто има разумностъ, тамъ е и висшата красота. Когато чувашъ падането на дъждовнитѣ капки около тебе при това разбиране на живота, тѣ ще събуждатъ въ съзнанието ти мисълта за тѣзи разумни сили, които стоятъ задъ това физично явление. Тогазъ въ туй ти ще виждашъ красота понеже ще знаешъ, че това е изразъ на дейността на тѣзи разумни сили, които работятъ въ цѣлата природа. Въ цѣлата природа задъ механичното стои разумното. Тогазъ шумътъ отъ дъждовнитѣ капки ще стане за тебе музика, която ще издигне съзнанието ти до Разумното, до Любовта, която лежи въ основитѣ на цѣлата природа. И гова ще те изпълни съ радостъ, съ миръ. При такъво разбиране на живота, гледката на трѣвицата, поникнала до тебе край пѣтя ще те изпълни съ същото чувство, защото и въ процеситѣ, които ставатъ въ тази трѣвица се проявяватъ тѣзи разумни сили. Последнитѣ работятъ върху всички по-долни царства и подпомагатъ тѣхната еволюция.

При такъво разбиране гледката и на най-малката трѣвица ще издига мисълта на човѣка до онѣзи мистични духовни сфери, дѣто работятъ тѣзи разумни сили. До това може да дойде днесъ всѣки непредубеденъ човѣкъ, ако иска, по чисто наученъ пѣтъ. Днесъ науката трупа все повече доказателства за въ полза на едно по-дълбоко разбиране на живота. Има една вътрешна лаборатория въ природата. И това, което виждаме около насъ, е само външенъ изразъ на тая работа, която се извършва въ тая вътрешна лаборатория

Сжщо така и съзерцаването изгрѣва на слънцето или на звѣздитѣ ще събуди у васъ подобни идеи, като знаете, че това не е само механиченъ процесъ, но е изразъ отъ дейността на тѣзи разумни сили, които работятъ задъ тѣзи форми. И когато човѣкъ съзнае, че всички тѣзи външни явления сж осѣзаемъ изразъ на тѣхната любовъ, на тѣхното желание да служатъ на Бога, на тѣхното самоотри-

чане, тогазъ не се ли изпълва живота съ поезия. съ чудна хармония, съ красота? Тогазъ не изгрѣва ли вжтрѣ въ човѣка онази вжтрѣшна свѣтлина, онова вжтрешно прозрѣние, което го свързва съ живота на вселената, съ живота на Цѣлото?

Когато по този начинъ човѣкъ се научи да вижда навсѣкждѣ равумността, която работи въ природата, тогазъ той е на правъ пжтъ, тогазъ той има правилни отношения къмъ всички явления, тогава вече е паднала частъ отъ булото, което скрива отъ него мировитѣ тайни. Тогазъ той се приближава до онзи моментъ, когато ще падне завѣсата, която скрива отъ него тая вжтрѣшна лаборатория на природата. Никой пжтъ човѣкъ, който разглежда природата само като механически процесъ, като плодъ на механически сили, не може да има правилно разбиране на природата, на живота и на своитѣ задачи въ него.

Когато се научимъ да гледаме съ такива очи на нѣщата, тогазъ всичко, и най-дребнитѣ явления, ще ни наумѣватъ за дѣйността на тѣзи разумни сили!

Защо тѣ правятъ така? Защо работятъ съ любовъ, съ самоотричане за по-долнитѣ царства, като имъ даватъ най-благоприятни условия за развитие, за напрѣдъкъ, за благоденствие, за щастие? Защо тѣ подкрѣпятъ съ мощната си ржка слабата още ржка на тѣзи по-долни въ развитието си същества въ тѣхния пжтъ къмъ върховетѣ? Защо тѣхната любовъ и жертва крѣпятъ вселената, живота въ цѣлото битие? Защото тѣ сж влѣзли вече въ *Единния Животъ*, тѣ живѣятъ вече живота на Цѣлото, тѣ чувствуватъ, прѣживѣватъ свещеното е д и н с т в о на свѣта! Тѣ съзнаватъ, че живѣятъ въ всички и че всички живѣятъ въ тѣхъ! Тѣ виждатъ въ всички живота на Цѣлото, на Бога!

Когато човѣкъ влѣзе въ живота на Цѣлото, когато съзнае, преживѣе Единния Животъ, ще се измѣни коренно неговото отношение къмъ околнитѣ, коренно ще се измѣнятъ неговитѣ постѣпки, мотивитѣ за дѣйствие. *У него ще се роди съзнанието, което ще характеризира новата раса.*

Животъ въ Цѣлото

„При любовта ти съществуващъ въ Цѣлото. Тамъ дѣто има животъ въ Цѣлото, не може да има прѣстѣпление. Слѣдователно борбата произтича отъ факта, че ние не сме органи на Цѣлото.“

„Ако ти съставлявашъ органъ въ Цѣлото, ти си спасенъ, но ако не си такъвъ органъ, започва борба между тебе и другитѣ.“

У ч и т е л ѣ т ѣ .

Единъ клонъ като е заловенъ за цѣлото дърво, получава сокове, сили отъ него и напредва, но ако се откъсне, изсъхва, изражда се, защото не може да се ползува отъ енергиитѣ на Цѣлото. Първото

представлява животът въ закона на Цѣлото, а второто — животът въ закона на частитѣ. Това Цѣло можемъ да го наречемъ, както си искаме: Първична Причина, Разумното, Богъ. Човѣкъ може да се развива правилно само когато живѣе въ закона на Цѣлото.

Тогазъ всички дарби, таланти, способности, заложби у него ще се развиятъ, той ще влѣзе въ живота на творчеството, понеже енергиитѣ на Цѣлото ще протекатъ прѣзъ него и ще поливатъ цвѣтята въ градината на душата му. Ето защо никога поетътъ, музикантътъ, художникътъ, учениятъ и пр. не могатъ да творятъ нѣща съ истинска цѣлностъ, ако не преживѣятъ Единния животъ, ако не влѣзатъ въ живота на Цѣлото. Тогазъ тѣ ще знаятъ да отворятъ въ себе си извора на идеи, на творчество. Това е тайната за разцвѣтяване на талантитѣ.

Когато човѣкъ влѣзе въ Единния животъ, когато чувствува единството на всички сжщества, тогазъ той ще се радва, когато гледа мушичката, трѣвицага, цвѣтего и пр., понеже въ тѣхъ ще вижда да тече онзи Единниятъ, Разумниятъ животъ, който живѣе въ него. Такива прѣживѣвания организиратъ духовното му тѣло. А само когато духовното му тѣло е организирано, той може да има интензивенъ вътрешенъ животъ. До когато човѣкъ си остава съ обикновенитѣ мисли, чувства и желания, той работи съ по-нисшитѣ членове на своята природа, но духовното му тѣло работи и се организира, само когато прѣживѣва Единството, любовта.

Тогазъ човѣкъ влиза въ живота на радостта. Радостта, произтича отъ живота въ Цѣлото, понеже Цѣлото е хармония, красота. Винаги личниятъ животъ е животъ на тревоги, безпокойствия, ограничения, а животътъ въ Цѣлото дава свобода, безгранични възможности, освобождение отъ ограниченията на личния животъ. Тогазъ се влиза въ океана на безграничното. Но това не ще каже, че човѣкъ тогазъ ще изгуби своето самосъзнание. Той ще го запази, но сжщевременно ще живѣе живота на цѣлото.

Тогазъ можемъ да се запитаемъ; „Каква е разликата между стария и новия животъ? Стариятъ животъ е въ закона на личния животъ, личната любовъ, а новиятъ животъ е животъ въ цѣлото, живогъ за Бога.

Преживѣването на свещеното единство води къмъ всеобемлящата любовъ.

Условия и възможности

„Животътъ има нужда отъ коренна обнова“.

„Трѣбва да се дадатъ добри условия, но трѣбва да дойдатъ и въгрѣшнитѣ възможности“:

У ч и т е л ь т ъ

Условията сж външната страна. Разбира се, за да дойдемъ до хармоничния животъ, трѣбва да имаме и добри външни условия. Можемъ и трѣбва да промѣнимъ външнитѣ условия, можемъ да работимъ

за тяхната промѣна, но същевременно трѣбва да работимъ и за проявата на вътрѣшнитѣ възможности. Последнитѣ се криятъ въ всѣка човѣшка душа. Това сж заложитѣ, дарбитѣ, силитѣ, които тя крие въ себе си. Тя може да се сравни съ сѣмка, поставена въ почвата. Вътрѣ въ тази сѣмка се криятъ силитѣ, свойствата на бъдащото голѣмо растение. И тая сѣмка постепенно проявява скрититѣ си заложиби. И силата на човѣка сѣди въ тѣзи красизи възможности, които душата крие въ себе си. Никой пжтъ не можемъ да имаме правилно разбиране на живото, ако не знаемъ значението на условията и възможноститѣ.

Трѣбва да се роди новото съзнание: животъ въ цѣлото; цѣлокупниятъ животъ трѣбва да се проникне отъ това ново разбиране на живота. При това ново разбиране на живота ти ще съзнавашъ, че това, което притежавашъ, не е твое, но на Бога, а ти си само касиеръ.

Ако не се роди това ново съзнание, човѣчеството ще страда и пакъ чрѣзъ страдание ще дойде въ края на краищата до този урокъ. Но по-добрѣ е да го усвои по-скоро, за да се избави отъ ненужни страдания. Това е единствения пжтъ: *животъ въ цѣлото*. И това съзнание днесъ се ражда. На всѣкжде виждаме признаци за това. Напр. характерна е въ това отношение като симптомъ книгата на Кропоткинъ „*Взаимопомощта като факторъ на еволюцията*“.

И цѣлиятъ днешенъ строй трѣбва да се промѣни, защото той трѣбва да се нареди въ съгласие съ тая велика истина за Единния животъ, за живота въ цѣлото.

Днешниятъ животъ е уреденъ въ прѣмо противорѣчие съ този великъ законъ на животъ въ цѣлото. И когато Христосъ изяви своитѣ закони, Той посочи именно единствения пжтъ къмъ разумния животъ. И човѣчеството не го приложи, и сега чрѣзъ страдания пакъ ще намѣри, че този е единствения изходенъ пжтъ. Ако не го приеме доброволно, ще му се наложи отъ страданията. *Коренната обнова на днешния строй се налага, защото той не е въ хармония съ висшата истина, която лежи въ основата на битието, а именно истината за единството* Този пжтъ може да се нарече още приложение на любовта.

Страданията винаги показватъ, че не сме въ хармония съ природнитѣ закони, че вървимъ по погрѣшенъ пжтъ. Чрѣзъ тяхъ природата ни казва, че ако продължаваме по пжтя, по който вървимъ, ще жънемъ все несполуки. Природата и чрѣзъ страданията и чрѣзъ радоститѣ е добра възпитателка. Страданията винаги идатъ отъ нарушение на нѣкой отъ нейнитѣ закони.

Поради неестествения днешенъ животъ (понеже той е въ разрѣзъ съ основнитѣ закони на битието), днесъ човѣкъ е робъ, днесъ той е въ вериги, въ затворъ. До дето той живѣе личенъ животъ, додѣто работи лично за себе си и се откъсва отъ цѣлокупния животъ, той ще носи тѣзи вериги на краката си и животътъ ще бжде пропитъ отъ кърви, сълзи, прѣстѣпления и разочарования, а когато почне да

Строежът на човъка

Още от незапомнени времена мъдреците сж казвали, че ние никога не ще добиемъ безсмъртната истина, ако не я откриемъ вътрѣ въ себе си. Още въ ранни врѣмена опитността е потвърдила тази теория, понеже въпрѣки всичкия прогресъ въ научнитѣ изслѣдвания относително естеството на човѣка, които бѣха извършвани чрѣзъ изслѣдвания на външното царство на природата, сжщинското устройство на човѣка — онова, което съставлява сжществения му битъ, не е било още открито. Ние знаемъ, че отъ яйцето се развива зародишътъ, отъ зародиша дѣтето, отъ дѣтето възрастниятъ; ние знаемъ реда, по който тѣзи процеси се извършватъ, ала ние не знаемъ нищо относно силитѣ, които ги произвеждатъ. Такава една алхимична игра отъ страна на природата за да израсте отъ една клетка, въ която никакъвъ човѣкъ не се съдържа, би изглеждала абсурдна, навѣроятна и чудесна, и не би била повѣрвана отъ никого, ако това да не бѣ добръ познатъ фактъ, и бидейки ежедневенъ, той е прѣстаналъ да изглежда чуденъ, тъй че сега се вижда странно, ако нѣкой се удивлява, като какъ би било възможно такова нѣщо.

Хорнъ казва: „Чрезъ единъ мълчаливъ, невиденъ, мистериозенъ процесъ, най-красивото цвѣте въ градината изниква отъ едно малко незначително сѣме“. Ткъвъ единъ мистериозенъ процесъ се случва и въ еволюцията на човѣшкото тѣло. Всички тѣзи процеси сж очевидно послѣдствията на дѣйствието отъ една причина, пригодна за да ги произведе; да отказваме това би било равносилно да твърдимъ явния абсурдъ, чи нѣщо би могло да стане отъ нищо, и законътъ на логиката ни показва, че една физична причина произвежда единъ физиченъ ефектъ, едно живо тѣло може да се произведе само отъ една жива сила, единъ умственъ организъмъ отъ едно разумно сжщество. Дали физическото тѣло е еволюирало отъ по-долното животинско царство, и дали извѣстни животни сж резултатъ на едно извращение и понижение на човѣшката природа, не ни занимава за сега. Онова, което знаемъ е, че никакъвъ животъ, нито пкъ разумъ биха могли да се проявятъ въ една форма, ако тѣзи сили не се съдържатъ въ нея; и ние знаемъ така сжщо, че не би могълъ да се създаде животъ чрезъ смъртъ, нито пкъ да се създаде нѣкакъвъ разумъ отъ онова, което нѣма разумъ.

Но ако популярната наука очевидно не знае нищо относно произхода на проявата на живота, нищо отъ онова, което смѣтно се нарича „душа“, нищо относно естеството и произхода на ума (чиито функции се изискватъ, за да даде възможность на мозъка да изслѣдва подобни нѣща), нищо относно духа и нищо относно висшето устройство на човѣка, чийто вънкашенъ изразъ и симболъ е физичното му тѣло, не би било неумѣстно да се отнесемъ къмъ други източници

за сведѣние и да чуемъ, какво сж учили древнитѣ мъдреци досежно принципитѣ, които обясняватъ устройството на човѣка.

Древчитѣ индийски мъдреци сравняваха човѣка съ едно водно лале, което расте въ водата (свѣта), чиито корени извличагъ своята хранителностъ отъ земята (материялно естество), като издига главата си къмъ свѣтлинета (духовното царство), отъ което приема силата да развива заложбитѣ си, които се таятъ въ неговото устройство.

Много е било казано вече въ окултната литература относно седморния съставъ на човѣка; но за да има пълнота, ние ще го прѣгледаме пакъ:

1. *Рупа*. Физичното тѣло, обвивката на всички други „принципи“ прѣзъ живота.

2. *Прана*. Животъ или жизнениятъ принципъ.

3. *Лингъ Шарира*. Етерниятъ образъ или дубликатъ на физическото тѣло, „призрачното тѣло“.

4. *Кама Рупа*. Животинската душа. Седалището на животинскитѣ пожелания и страсти. Въ този принципъ се съсрѣдоточава живота на животинския и смъртенъ човѣкъ.

5. *Макасъ*. Умъ. Разумъ. Съединителната връзка между смъртния и безсмъртния човѣкъ.

6. *Буди*. Духовната душа. Обвивката на чистия и всемирень духъ.

7. *Атма*. Духъ. Отражението на Абсолюта.

Гете казва: „Една дума се явява удобна, когато отсъствува понятието.“ Въ нашия материяленъ вѣкъ самото значение на терминитѣ означаващи духовни сили и състояния се е загубило и извратило; „Богъ“ се прѣдполага да означава едно неестествено, свѣрхествено съзнание вънъ отъ природата. „Вѣра“ е станало довѣрчивостъ и вѣрване въ мнѣнията на другитѣ. „Надежда“ е станала лична користъ. „Любовъ“ се прѣдполага да е себелюбиво пожелание и пр. Не е чудно, слѣдователно, ако горнитѣ термини сж непроумѣваеми за мнозина или пъкъ криво се тълкуватъ отъ тѣхъ, тъй като тѣ всички прѣдставляватъ известни състояния на съзнателностъ, които човѣкътъ никога не е изпиталъ. Въ това именно се съдържа мистерията.

Философитѣ на срѣднитѣ вѣкове символизираха тия седемъ принципа съсъ знаковетѣ на седемътѣ планети, отъ които седемъ космични тѣла, видими въ небесата, получиха своитѣ имена; и ако това се проумѣе, то ще стане тутакси ясно, че ония които отричатъ седморното подраздѣление на планетитѣ, излагатъ само собственото си невѣжество и криви понятия. Никой въ сжщностъ не може да критикува онова, което не разбира; но въ саомнѣнието си въображава, че стои по-горѣ отъ всичко, и се мисли по-мъдъръ отколкото всичкитѣ мъдреци, забравяйки думитѣ на Шекспиръ: „Глупецътъ си мисли че той е уменъ, ала умниятъ знае, че той е глупавъ“.

Когато древнитѣ учени говорѣха „за седемътѣ планети“, тѣ разбираха седемъ духовни, творчески принципи, на които популярната наука знае само външната имъ проява въ областта на явленията. Право е казано, че никой не е виждалъ даже и земята; това което

виждаме е само едно проявление на единъ принципъ, нареченъ „земя“. Сжщинската есенция на „материята“ е отвъдъ понятията на земния умъ.

Погледнати отъ това становище, седемътъ планети въ устройството на човѣка, както и въ устройството на природата изцѣло, прѣдставляватъ слѣднитѣ елементи, сили, есенции или форми на сжществувание:

1. *Сѣтурнъ* (Пракрити) — Материя — веществото, материалниятъ елементъ въ всички нѣща въ тритѣ царства на природата (физическото, астралното и менталното полета). Тя е това, което дава стабилностъ и солидностъ.

2. *Луна* (Линга) — Етерното или звездното тѣло на човѣка; царството на сънищата, мечтитѣ, въ което сжествува само отражение на истинския животъ и свѣтлина на слънцето; тя представлява сжщо интелектуална спекулация безъ мждростъ; и формитѣ принадлежащи на това царство сж тѣй промѣчиви, както сж и човѣшкитѣ мнѣния.

3. *Слънце, Соль* (Прана). Животътъ на физическото и духовно полета. Центъръ на планетната система, то произвежда проявленията и дѣйността на живота въ всѣко поле на сжществувание.

4. *Марсъ* (Кама). Страстниятъ, емоционалниятъ, животинскиятъ елементъ у човѣка и въ природата; седалище на пожеланията и собствената воля; това, което се проявява като лакомия, завистъ, гнѣвъ, сладострастие и самолюбие въ всичкитѣ му форми; но което е така сжщо източникъ на сила. Има многобройни болести, които се причиняватъ отъ чрѣзмѣрното или нередовно дѣйствие на силитѣ, присжщи на това царство;

5. *Меркурий* (Манасъ). Умътъ;

6. *Юпитеръ* (*Буди*). Принципътъ, който се проявява като духовна сила, била тя за добро или зло. Разумъ, интуиция, вѣра, твърдостъ, схващане на истината.

7. *Венера* (*Атма*) Принципътъ, който се проявява като всемирна божествена любовъ въ своята чистота, бидейки сходна съ божественото самопознание. Ако се съедини съ Меркури (разумъ), тя съставя мждростъ. Дѣйстваваща въ животинското поле тя произвежда животински инстинктъ и на физическото поле тя причинява притегляванията на противоположнитѣ полярности, химическитѣ афинитети и пр. *)

*) Който желае да знае въ какъвъ смисълъ се употрѣбаватъ имената на планетитѣ, нека прочете книгата на Анри Дюрвилъ? „Познаване на болезненигъ предразположения и на темперамента по лицето“ (издание на „Водолѣй“).

За свободните духовни движения въ Италия

На много мѣста въ Италия сжществуватъ групи или общества, които подъ името теософи, окултисти, моралисти и пр. полагатъ голѣми усилия за повдигането съзнанието на народа надъ ограниченитѣ догматични форми.

Работата на тия пионери тамъ не е лесна, защото работятъ върху една почва, дѣто догматизмътъ има дълбоки корени.

Въ Италия сжществуватъ нѣколко списания по окултизма, спиритизма, за нови сввбодни духовни течения и пр. Учението на Толстой тамъ е малко познато. Нѣкои отъ тѣзи списания сж: „Il mondo occulto“ (окултниятъ свѣтъ), излиза въ Неаполъ подъ редакцията на Ф. Зингарополи. Въ Римъ излиза елегантно списание за духовна наука: „Luce e ombra“ (свѣтлина и сѣнка). Тамъ излиза и списанието „Eklēxi“ за философски, научни и практични учения. Въ Милано излиза „Списание на дружеството за психични издирвания“.

Голѣма възпитателна и морална дейность развива въ Римъ дружеството „Pensiero e azione“ (мисль и действие). То има за задача да разпространи, колкото е възможно повече съчиненията и учението на Джузеппе Мацини, който е оставилъ много цѣнни произведения. Адвокатътъ Г. Б. Пенне, председателъ на това дружество, тѣй се изразява върху дейността му: Върху широкитѣ маси въ Италия, задържани отъ толкозъ вѣка въ невѣжество отъ клерикализма, е почнало дѣйността си дружеството ни съ разпространяване моралнитѣ учения на Мацини, като се стреми де го направи популяренъ и любимъ на публиката“.

Съчиненията на Мацини сж въ едно и сжщо врѣме: духовни, морални, социални и икономически. Затова задоволяватъ голѣмото болшинство отъ народа въ Италия. Синтезъ на идеитѣ му се намира въ книгата „Doveri dell' uomo“

Въ Италия, както навсѣкжде, интелегентната часть отъ народа, следъ като изгуби вѣра въ старитѣ догматични системи, иска, търси да познае пжтя, по който да се спаси отъ духовната тъмнина, отъ страшното съмнѣние, въ което живѣе. Въпрѣки мжнотиитѣ, създадени отъ вѣковно духовно робство, почва да се проявява стремѣжъ къмъ свободна критика, къмъ свободно схващане на духовния животъ споредъ великия законъ, написанъ отъ великата любовь въ глѣбинитѣ на всѣко сърце. Въ Италия успѣшната работа на разни групи и общества за миръ и братство е трудна и поради политическото положение на страната, което не обѣщава никаква помощъ за цѣльта. Обаче Духътъ Христовъ работи навсѣкжде безъ спиръ и нѣма спѣнка, която да не се преодолее.

Въ италиянска Швейцария (гр. Локарно) неуморимо работи Джино Сордели за духовното пробуждане; той издава и „Библиотека за спиритуализмъ и психични изучвания“. Въ тая библиотека сж преведени и много беседи отъ Учителя на Бѣлото Братство. Тая библиотека е издала и много окултни книги. Тая работа се ръководи отъ книжарница „Йога“ въ Локарно.

Мара Бѣлчева

СТЪЛБА

Презъ огънь водятъ нашѣ стѣпала;
презъ огъня на днитѣ мъртви.
И нигде вратня, нигде перила,
вредъ върхове отъ жертви.

Осждени на смъртъ, не се боимъ,
на смъртъ осждаме ний други:
и въ Божитѣ очи тогава димъ
сж нашитѣ заслуги.

На времето си слѣпи ний стрѣлки
посочваме на день и нощъ прехода.
Поточета — се вливаме въ реки
на трънитѣ подъ свода.

МОЛИТВА

Следъ буря въ нежънати ниви
деньтъ си почива,
следъ градъ, средъ сломената ржжъ
— за хлѣба насжщъ

помакъ въвъ молитва се кланя.
Убита прехрана!
Отплаща за нѣкой ли грѣхъ?
Знай само Аллахъ.

И утре Аллахъ ще помага
и въ суша и влага:
въ ржце му е всѣки животъ
и всѣки имотъ.

Отблѣсва се, грѣй премирение
и въ свѣтло кржжение,
цѣлува добрата земя
тамъ вита челма.

ЗНАМЕНОСЕЦЪ

Раздухай облацитѣ тежки, —
тазъ буря въ твоитѣ гърди
събрана отъ милиони грѣшки:
и слънцето ще се роди.

На всички радости въвъ тебе,
които стѣпка въ своя пѣть, —
които живи си погребалъ,
тогава ще озрей плодътъ.

Надежда нѣма безъ победа,
безъ буря нѣма тишина . . .
Съ избистрени очи тя гледа
и нѣси знаме — свѣтлина.

КНИГАТА НА ЖИВОТА

Голѣма книга далъ си ни, о Боже!
Единъ животъ какъ да я изчете?
дори да я прелисти той неможе:
Плача, смѣха на малкото дете, —

блаженната усмивка на цвѣтята, —
на юноша орловитѣ крила, —
свещенния напѣвъ на дървесата —
смирението на златнитѣ поля.

Палачитѣ на агънцата нѣми. —
Сластьта, която червея гризе. —
На вѣрата зеницитѣ голѣми. —
На праведния тихитѣ нозе. —

Свѣтулките въ недрата на скалитѣ. —
По млѣчни пѣть посланитѣ слънца. —
Джгата — шаренъ мостъ надъ висинитѣ. —
За жертва оплоденитѣ сърдца. —

Дълбокото око на океана. —
И съвѣстьта въвъ мрака ни звѣзда.
На мрака тайната неотгадана.
И пѣтя на Голгота къмъ Христа.

о янъ Магътъ

П Ъ С Н И

I.

Тече си потока на доле —
не пита, кжде ще се спре.
Върховна таинствена воля
го нуди къмъ свѣтло море.

Надъ него, разперило клони,
расте си самотно дърво.
Листата му вѣтъра рони —
не пита защо, за какво.

II.

Малка гранчица на клона,
клона на стъблото.
Корена въ земя дълбоко,
върха къмъ небото.

Листитѣ по гранка пърхатъ:
Кой за кого сторенъ?
— Нито корена безъ върха,
ни върха безъ коренъ.

III.

Златна нива класъ класила —
зърното бѣ жертва.
Сила жертва възвисила —
днесъ е тучна жетва.

Ще извие сѣрпъ жетваря —
нива ще пожени.
И ще бжде пълъ хамбаря —
днитѣ пъкъ засмѣни.

Georg Nordman

Камбанарьтъ

(Китайско предание)

Наблизо край Пекингъ живѣеше стариятъ камбанарь Фуенъ-Бу. Скромната му кжща бѣ приютена срѣдъ кичеста градина, и до нея се намираше ливницата, отъ която въ тъмнината на нощта често изли-
заше ослѣпителния блѣсъкъ на разтопенъ металъ.

Камбанарьтъ Фуенъ-Бу живѣеше самъ съ едничката си дъщеря Офизанъ, която бѣше на седемнадесетъ години. Мълчаливъ, затворенъ въ себе си, той криеше нѣкаква мжка, която съ никого не сподѣляше, но която бѣ хвърлила отпечатъкъ по неговото строго, неподвижно лице.

Фуенъ-Бу приготвяше камбанитѣ за всички храмове, които по онова време въ Китай зовѣха праведнитѣ за молитва. Той ги отли-
ваше въ форми съ украса отъ древно писмо и знаци, оставени отъ про-
роцятъ на Небесния императоръ. По цѣли дни той стоеше затво-
ренъ въ своята работилница, чукаше, стѣгаше нѣщо, а вечеръ, когато слънцето се скриваше на западъ — далеко нѣкъде задъ предѣлитѣ на обширната китайска земя. Фуенъ-Бу изливаше отлѣната течность въ пригстената форма.

По това време единъ отъ ламитѣ строеше храмъ на Лао Тцео. Тоя храмъ бѣ величественъ. Въ него строителтъ искаше да вложи всичката земна прелѣстъ, а на звънарницата да окачи камбана, каква-
то не е имало до сега. Тази камбана трѣбваше да звѣни съ такъвъ гласъ, щото всѣки праведникъ, когато го чуе, да изпита най-върховния екстазъ отъ величието на Божеството, а грѣшникътъ да се смути, да се разкъса мрачната завеса въ душата му и въ нея да дойде разка-
янието заедно съ кроткитѣ стѣпки на светия пророкъ.

Това желание ламата съобщи на Фуенъ Бу и последниятъ обе-
ща предъ него и предъ небето да излѣе такава камбана.

Отъ тоя день стариятъ майсторъ стана мраченъ. Той не при-
казваше съ никого, а день и нощъ стоеше въ своята ливница и при-
готовляваше формитѣ за чудната камбана на най-голѣмия китайски храмъ.

Дойде цвѣтниятъ месецъ. Храститѣ се напълниха съ бѣли цвѣтове и тѣхниятъ ароматъ се разнасяше отъ тихия вѣтрець. Малка-
та Офизанъ седѣше въ градината и съ тънка игла работѣше своето моминско руво. Птичкитѣ подскачаха по клонитѣ на разцвѣналитѣ овошки, а небето бѣше чисто, лазурно, дълбоко. Офизанъ тихо пѣеше, а уморениятъ Фуенъ Бу, спираше за мигъ работата си, отриваше съ

ржка потъта отъ челото си и се вслушваше. Тая тиха пѣсенъ бѣше отплата и награда за тежкия му трудъ. Той нѣмаше по-скѣпо сѣщество на тоя свѣтъ отъ своята малка дѣщеря, която следъ дниѣ на тежъкъ, огненъ трудъ, идваше при него съ нежна милувка, и съ детински сладъкъ гласъ му разказваше за всичко, що бѣ видѣла презъ деня . . .

Шестнадесѣтъ пѣти Фуенъ-Бу изливаше грамадната камбана за новия храмъ, но той все не бѣ доволенъ отъ нейния гласъ. Тя не звучеше така, както стария майсторъ очакваше: нейния екъ не будеше въ сърцата на вѣрнитѣ онова свето чувство, а грѣшницитѣ едва ли отъ него биха изтрѣпнали, както искаше светия лама, който строеше храмъ на Великия Учителъ.

Натѣжи се, отпадна духомъ камбанарьтъ, чиято ржка бѣ излѣла всички камбани въ Пекингъ и му се струваше, че гнѣвътъ на небесния синъ ще го срази, защото не може да изпълни даденото обещание.

Следъ последния си опитъ Фуенъ-Бу излезе отъ ливницата отпадналъ, изпотенъ, отиде въ градината и тамъ падна на колене, като започна безутешно да се бже въ гърдитѣ. Притича тогава Офизанъ уплашена, пригърна побѣлѣлата глава на баща си и следъ дълги молби узна тайната на неговата скръбъ. Тя обърна глава къмъ Пекингъ и видѣ голѣмия храмъ готовъ да чака като исполинъ своята камбана чийто гласъ ще прелѣти надъ града да сбере за молитва праведнитѣ синове. За камбаната чакаше и вѣрниятъ служителъ, но Фуенъ-Бу не можеше да я приготви споредъ даденото обещание.

Свечери се, слънцето кърваво залѣзе на западъ и червениятъ му блѣсъкъ приличаше на лошо знамение. Сѣкашъ небето щѣше да излѣе гнѣвъ върху страната, въ която се роди Лао Тцео.

Офизанъ, чието сърце бѣше чисто като цвѣта на вишнитѣ (защото Офизанъ ще рече вишнезъ цвѣтъ), съ насълзени очи молѣше баща си да се не отчайва, да не скърби, а още веднажъ да опита своето старо изкуство.

Послуша стариятъ майсторъ своето дете и за последенъ пѣтъ отиде и разпали вжлениѣ и разтопи непослушния металъ. Отъ вратата на ливницата излизаше огненъ блѣсъкъ и освѣтяваше надалеко за скалата вече махала. Въ въздуха само трептѣше въздишката на пролѣтъта, напоена съ омайващия ароматъ на нацѣвтѣлитѣ вишни.

Офизанъ тогава отиде при домашния олтаръ и започна да се моли. Тя викаше небесния синъ да помогне на измѣчения майсторъ Фуенъ-Бу, чието отчаяние тя не искаше да гледа.

Тогава предъ нея се яви Лѣчезарниягъ и каза: „Строги, же-стоки сѣ гласовѣтъ на камбанитѣ въ Китай Тѣ не говорятъ на думитѣ. Въ метала на камбаната трѣбва да се разтопи едно любящо сърце, за да може гласътъ ѣ да посѣти сърцата и да ги зове съ магическата властъ на своята кротость.“

„Нѣма ли въ Китай поне едно чисто сърце?“ Това рече Благословениятъ и се загуби.

Тогава Офизанъ, чиято душа бѣше като душата на гължба, отиде при стария си татко и му каза: Преди да отлѣешъ метала, иди при жертвеника и извърши домашния обрядъ.

Фуенъ-Ву послуша детето си, отиде при олтаря, разтвори ржце да приеме въ тѣхъ благословението, а Офизанъ, която тайно се сбогува съ него, и съ мацвѣтѣлитѣ храсти, опиянена отъ свѣтлината, съ която бѣ обкржжено лицето на пророка, отиде и се хвърли въ разтопената огнена маса.

Когато Фуенъ-Ву се върна въ ливницата, всичко бѣ гстово за последния опитъ. Той насипа за сетѣнъ пжтъ разтопения металъ и цѣла нощъ стоя край новото творение. Чакъ на сутринъта, когато слънцето се издигна доста нависоко. Фуенъ-Ву отмахна формитѣ и чукна за първи пжтъ камбаната.

О, това не бѣше гласъ на металъ! Това бѣ повеление излѣзло отъ устата на Пророка, който разкриваше съ нечути слова великата красота на небето.

Камбанарѣтъ изтрѣпна. Той чу отъ собственото си творение това, което никоя уста не можеше да му разкаже. Той чу единъ гласъ мощенъ като екъ отъ грѣмотевица, но съ чистота на вишневъ цвѣтъ, съ скрита нѣжностъ като спокойна пѣсень на молитва. Гласътъ на едно сърдце звѣнѣше въ него, едно любящо сърдце, което събуждаше сърдцата.

Навѣнъ, на улицата на бедната махала се бѣха набрали тълпа хора. Тѣ бѣха чули тоя неземеиъ гласъ: едни плачеха, други благославяха небето, трети раздираха дрехитѣ си въ неудържимо разкаяние. . .

Късно узна тайната стариятъ камбанарѣ Фуенъ-Ву, на когото дадохе почести и слава. Никой, обаче, не можеше да заличи скърбта въ душата му по Офизанъ — най-любимото отъ всичко, що бѣ ималъ на свѣта. Офизанъ, чиято чистота послужи на Великия за великото Му дѣло.

Отъ тоя день слънцето надъ Китай грѣеше по-радостно и съ по-обилна свѣтлина, Последната камбана, която излѣ майсторѣ Фуенъ-Ву, говорѣше на сърдцата за едно велико сърдце. Нейниятъ гласъ кѣнтѣше надъ Пекингъ, надъ пространнитѣ поля, стигаше надалеко като кротъкъ зовъ, излѣзълъ изъ устата на Благословения, който нѣкога рече да се роди въ тая земя.

Офизанъ отиде на небето. Самъ Пророкътъ я прие и я въведе тамъ, кждето пребждватъ светцитѣ на Китай. .

Пѣсни на пролѣтъта

I

Витоша. Снѣгъ. Ясно, синьо, прекрасно небе. Топълъ пролѣтень день, Слънцето обилно лѣе живи, любящи лжчи, Трѣвички и цвѣтя се подаватъ изподъ шумака — въ съсѣдство съ снѣга.

Великолѣпенъ день. Пролѣтъ. Нѣщо велико става въ цѣлата природа. Събужда се живота. Облича се въ своитѣ красиви дрехи. Бликва любовта. Любовта хѣмъ всичко живо. Великата и чиста дѣва на красотата, дѣвата, която е родила светия, великия животъ, безъ да престане да бжде дѣва! Защото великата, безгранична Любовь е вѣчна Дѣва, която вѣчно ражда — въ чистота и свѣтлина!

II

Ще пѣя за великото, живото Слънце, изворъ на свѣтлина, топлина и сила.

Ще пѣя за изобилната, творческа свѣтлина, която събужда, възкръсява и възраства всички живи същества.

Ще пѣя за нѣжната топлина, за свѣтия Огънь, който твори условия за проява на живота: да расте сѣмето, да цвѣти цвѣта, да върже и зрѣе плода.

Ще пѣя за чистия плачински изворъ, за кристално бистрото езеро, за пѣнливия потокъ, за великия животъ, който носятъ тѣ навсѣкжде.

Ще пѣя за неизразимата и неznайната Сила, която прониква Битието, ржководи човѣка, облива го съ любовъ, обсипва го съ блага, и най-послѣ му дѣва крила и свобода — да бжде като своя Баща.

Ще пѣя за великата любовъ, която е родила и крѣпи свѣта.

III

Ние всички сме възлюбенитѣ деца на майката-природа. Като пролѣтни цвѣтя, като сутринни лжчи, като кристални струи, ние криемъ въ себе си красиви възможности — за прѣкрасенъ, чистъ и радостенъ животъ.

Да придобиемъ сърце чисто като планински изворъ, което да блика любовъ, да имаме умъ свѣтълъ като лжчезарно слънце, което да раздава свѣтлина, да бждемъ души всеобемлющи като вселената, свободни, крилати души; — какво има по-цѣнно отъ това?

Златото, среброто и всички скжпоцѣнни камъни сж вжтре въ насъ. Цвѣтя цвѣтятъ и плодове зрѣятъ въ нашитѣ градини на сърцето и ума. Потоци, рѣки, езера, гори, океани, слънце, небо и звѣзди, всичко, всичко имаме ние въ малката вселена — нашата душа.

Ние сме възлюбенитѣ деца на Бога на Любовта!

П. Г. П.

В Ъ С Т И

Движение за идеитѣ на Бѣлото Братство въ чужбина

Италия

Италианскиятъ писателъ Джино Сордели е написалъ следния предговоръ по поводъ италианския преводъ на бесѣди отъ Учителя: „Спиритуалисти, деца на свѣтлината!

Обръщамъ се къмъ васъ, оратя и сестри, които желаете да се родите къмъ новъ животъ и да дойдете въ хармония съ вашата безсмъртна сжщина чрѣзъ добри дѣла, чрѣзъ любовта, която всичко прощава. Високиятъ идеалъ, къмъ който Учителътъ Джновъ ни зове, ни учи да любимъ съ всичкитѣ сили на ума и сърцето си. Той може да ни даде сили да се качимъ на Голгота, дето Царътъ на Юдеитѣ, коронясанъ съ тръненъ венецъ, побѣди свѣта.

Братя, не се спирайте на скръбта, която ви потиска, на злото, което ви пречи, на спънкитѣ, които смушаватъ високия идеалъ на живота ви. Сждбата ви не е да се връщате назадъ но да се стремите напредъ, да се качите на върха на планината. Тамъ ни чака слънцето на вѣчния ни духъ. Учителътъ П. Джновъ работи за високия идеалъ: обнова на духовния животъ както на индивида, така и на обществото. Той проповѣдва любовъ между всички съсловия, между всички хора, защото сж синове на сжщата земя, лжчи на сжщото духовно слънце, всички сж родени отъ сжщия изворъ на вѣчния животъ.

Мнозина вече вървятъ по пътя на новия животъ. Други спятъ още, очаквайки лжчитѣ на новата зора, която да ги събуди, за да почнатъ възкачването. Но ето вече първитѣ лжчи на новия животъ, които ни показва Учителътъ на Бѣлото Братство, инструкторътъ на новата ера на миръ, хармония между хората на добрата воля. Учителътъ ни зове, апостолигѣ събуждатъ заспалитѣ. Братя, трѣбва да се възкачваме. Както слънцето се издига и праща свѣтлината си на всички, така Любовта на Първичната Причина даде на всинца вѣчния животъ — вѣчния даръ да проявяваме любовта.

Отъ васъ не се изисква никаква човѣшка формалностъ, никаква външна връзка, но онази, която вашата душа ви шепне; отъ васъ се изисква вътрешния потикъ да се възродите къмъ по-висшъ животъ. Той, Учителътъ, ни зове при извора на Божествената любовъ, която носи миръ за всички сърца, за всички народи.

Братя, които желаете напредъкъ, елате по този пътъ. Учителътъ ще ви заведе при живия изворъ на живота, тъй че злото ще

падне отъ васъ, както падатъ есеннитѣ листа отъ дърветата, и доброто ще поникне, както никнагъ лилиитѣ прѣзъ пролѣтъта.

Елате! Тѣлата ви ще се укрѣпятъ, душитѣ ви ще се калятъ за новородението на идеала на новата епоха, която сега се ражда върху развалинитѣ на стария свѣтъ. Въ природнитѣ красоти, въ пѣсенята на молитвата, която съединява хората съ Бога, въ добротата ще намѣрите любовта, мъдростта, истината, ще намѣрите могъщество, хармония, вѣра, които ще ви отворятъ пътя къмъ безсмъртната свѣтлина на вашата вътрешна сжщина. Учителътъ води къмъ блѣсъка на изгрѣващото слънце“.

Ето накратко отзивитѣ на сжщия за нѣкои отъ бесѣдитѣ на Учителя:

„Пробуждане на колективното съзнание“:

Тукъ авторътъ обяснява: тритѣ основи на нашето съзнание, диференцирането на Единната есенция, на Единната Реалност; пътя; по който еволюираме. Тази бесѣда обяснява вътрешнитѣ съотношения въ човѣшкия животъ и проявитѣ на индивида като частица отъ човѣчеството. Тя посочва силитѣ, които могатъ да подобрятъ нашия животъ, защото съзнанието на колективната жертва издига народитѣ. Тази беседа посочва, какъ бащи и майки могатъ да раждатъ умни и добри деца.

„Живото човѣчество“:

Въ тази бесѣда се разглеждатъ силата и възможноститѣ на новитѣ идеи, на новитѣ хора, на всѣки носитель на високитѣ идеали въ свѣта. Тя обяснява, върху какви основи всѣки трѣбва да гради живота си, за да може той да устои на всички изпитания; обяснява разликата между старъ и новъ животъ, разликата между стария и новия човѣкъ въ разбирането на живота. Чрѣзъ това учение ще разберемъ, чи ние сме само въ борба и кои сж нашитѣ приятели, видими и невидими, които ни помагатъ, тѣхнитѣ сили и възможности. Тази бесѣда ще ви улесни да ги познаете, и тогазъ вие ще придобиете новъ стремежъ да се подновите, като знаете, че не сте самъ, но подкрепенъ отъ други сили; тя ви посочва начинитѣ и пътищата да обновите живота си, за да придобиете разумно и съ полза благата на природата. Като четете това съчинение, ще разберете голѣмото му значение и нѣма да пропуснете да го препоръчате на тѣзи, които обичате.

„Мировата любовъ и космичната обичъ“:

Тази книга ни показва, че любовта е божествена проява въ живота. Всичко, което сжществува въ битието, е божествената сила на любовта. Отъ любовъ малката сѣмка се жертвува, за да расте

дързото. Интересно и важно въ това съчинение е връзката между причината и следствието, чръзъ което животътъ се превръща въ хармония и равновѣсие.

Тази бесѣда прѣпоръчваме за широкитѣ и оригинални схващания, които съдържа; въ нея идеитѣ се излагатъ съ силна логика.

„Новиятъ животъ“:

Тая бесѣда обяснява, какъ се проявява новиятъ животъ и въ какво се състои. Тукъ Учителътъ се проявява съ свѣтитѣ знания, сила и опитностъ. Той се показва като истински духовенъ водачъ, който може да издигне хората къмъ новия животъ, къмъ нови идеали. Като четете това съчинение, ще разберете великитѣ разумни сили, които сега ще дойдатъ да турятъ редъ и ще донесатъ правда въ свѣта. Тази беседа разкрива, какъ работятъ великитѣ посветени, които сж идвали въ критическитѣ периоди на човѣшкото развитие, за да донесатъ нова свѣтлина, да импулсиратъ новия животъ. Тая книга учи майкитѣ, какъ да отглеждатъ децата си, учителитѣ, какъ да учатъ, сждиитѣ, какъ да сждятъ, лѣкаритѣ, какъ да лѣкувагъ, и всички какъ да поправимъ живота си.

„Мѣскиятъ пжтъ“:

Като четемъ това съчинение, ще видимъ по-ясно, защо сж страданията и мжчнотиитѣ, които подтикватъ напредъ. Тая бесѣда обяснява разликата между широкия пжтъ и тѣсния пжтъ, който води къмъ духовно възраждане, обяснява защо красивитѣ нѣща въ живота се получаватъ само съ голѣми мжчноти; обяснява, кой е пжтя къмъ истинския животъ, кои сж силитѣ, върху които можемъ да разчитаме; тя говори и за любовта, която може да пвдигне и най-низко падналия човѣкъ, и най-разваленото сърце.

Като четете това съчинение, ще си кажете: „Отъ сега нататъкъ искамъ да бжда човѣкъ въ истинския смисълъ на думата“. И съ това ще почнете новата работа; ще разберете, какъ и защо трѣбва да работите за свободата на вашата душа.

„Силишъ на живата природа“:

Това сж десетъ много важни изслѣдвания върху силитѣ на природата въ свръзка съ еволюцията на човѣчеството.

Аржентина

Магдалина де Пита печата въ в. „Elevation“ нѣколко думи за Учителя:

„Учението му е основано на новия животъ, който има за основа любовта. Ученицитѣ му се наричатъ ученици на Бѣлото Братство.

Главните учения сж всецѣло оригинални. Теми на неговитѣ бесѣди сж стихове отъ евангелието, Ето нѣкои отъ мислитѣ на Учителя: „Не е толкозъ важно, какъ щѣ минемъ живста, но тѣй да се употрѣби плодотворно за доброто. Трѣбва да знаемъ, какъ да се хранимъ; Нашиятъ стремежъ е да се пробуди божественото съзнание. Затова е необходимо да се освободимъ отъ всички безполезни мисли. Не трѣбва да вѣрваме, че сме голѣми, а да се чувствуваме и да бждемъ като малки деца. Силенъ е само онзи, който е винаги готовъ да дава каквото може и е въ състояние да услужва“.

Германия

Списание „Das neue Licht“ год. VIII, кн. 10 (окт. 1929 година), говори за Бѣлото Братство въ България и за Учителя. А есперанското списание „Inter ni“, което работи за вътрешната идея на есперанто, дава редовни сведения за всички свободни духовни движения въ свѣта, които работятъ за новата култура. Напр въ год. 3 кн. 4 - 5 (1929 г.) сж помѣстени мисли отъ Учителя, а кн. 6 съдържа една негова статия: „Съвременното положение на човечеството“ (изъ „Силитѣ на живата природа“).

Международна анкета за мира

Ромънскиятъ писателъ Е. Релжисъ, водителъ на хуманитарното движение въ Ромъния, е предприелъ международна анкета по въпроса за мира. Разпратени сж били кратки въпросници до много учени, професори, поети, писатели, общественици съ молба да изкажатъ своето мнѣние относно войната и мира и необходимъ ли е единъ интернационалъ на мира. До сега сж били получени мнѣнията на много видни хора, между които на Р. Роланъ, Раб. Тагоръ, Проф. Айнщайнъ и пр. Е. Релжисъ усилено работи сега, за да подреди полученитѣ материали и скоро ще издаде резултатитѣ отъ своята анкета въ специална книга.

Между поканенитѣ да дадатъ своето мнѣние е и Учителя на Бѣлото Братство въ България. Е. Релжисъ писа нѣколко пѣти, като подчерта, че особено цени неговото мнѣние, което ще бжде напечатано дословно.

Ето и самото мнѣние на Учителя:

„Понеже любовта е основа на божествения свѣтъ, а цѣлото човѣчество представлява организа божественото проявление на земята, следователно организѣ му нѣматъ право да воюватъ помежду си. Всѣки народъ, който воюва противъ други, се изключва отъ организма. Всички народи, които сж воювали, сж загивали поради своята алчностъ, понеже не сж спазвали основния божественъ законъ. Историята ни потвърждава това.

Войната се дължи на животинско състояние. Войната е единъ анахронизъмъ, едно аномално състояние. Войната е едно самоизмичване, то е както когато болниятъ или лудиятъ измичватъ себе си.

Законътъ на Божията Любовъ е нѣщо много повече отъ единъ интернационалъ на мира. На този законъ почива новиятъ животъ“.

По цѣлата земя вече се носятъ Божественитѣ идеи за любовъ, братство и миръ и като пролѣтниятъ вѣгъръ ни вѣщаятъ новата епоха! Това може само да ни радва и да ни даде потикъ за по-усилена работа.

Рудолфъ Щайнеръ

(по случай петгодишнината отъ заминаванетоъ му)

На 30 мартъ се навършватъ петъ години отъ смъртта на Рудолфъ Щайнеръ. Въ първитѣ години на дѣйността си той изучаваше Гьоте и написа съчинения върху миросгледа на Гьоте. Освѣтъ това той въ труда „Истина и наука“ изложи своитѣ схващания на гносеологичнитѣ проблеми, а въ „Философия на свободата“ и др. той разви по-нататкъ своитѣ философски възгледи. Отъ началото на този вѣкъ той почна да работи въ областта на окултизма, теософията и написа редъ трудове върху разни окултни области. Отъ начало като главенъ секретаръ на теософското общество въ Германия, а послѣ като ръководителъ на Антропософското общество — той указва грамадно влияние за вливане на духовенъ елементъ въ западно европейската култура чрезъ многобройни сказки, курсове и трудове. Отначало дѣйността му бѣше чисто теоретична, по после премина къмъ практическата областъ чрезъ построяване на окултния университетъ „Гьотеанумъ“ въ Швейцария (при Дорнахъ до Базелъ,) и откриването на свободното Валдорфско училище въ Шутгартъ, по типа на което после се отвориха множество други училища въ Германия, Англия, Парижъ и пр. Въ „Гьотеанумъ“ се разработватъ разнитѣ науки въ този новъ духъ. Щайнеръ бѣше плодотворенъ и въ областта на поезията, архитектурата, медицината, живописъта и пр.

Той съ успѣхъ се опита въ областта на изящната литература чрезъ своитѣ мистични драми, които се прѣдставиха въ Гьотеанумъ. Въ областта на архитектурата е важенъ стилътъ на „Гьотеанумъ“ и послѣ неговия курсъ по новата архитектура. Той е държалъ нѣколко курса по новата медицина предъ лѣкари. Принципитѣ му въ тая областъ се прилагатъ съ успѣхъ въ Терапевтическата клиника въ Арлесхаймъ. Интересно е и новото искусство, което той даде на свѣта — евритмията — която можемъ накратко да наречемъ е з и к ъ ч р ѣ з ъ д в и ж е н и я.

Книгописъ

1. „Абсолютната чистота“ „Духовното въ човѣка“ „Лицниѣ въ природата — Три бесѣди отъ Учителя.

2. *За това се родихъ* — бесѣда отъ Учителя, девета (9) серия. Доставя се отъ Жечо Панайотовъ, ул. „Опълченска“ № 66 — София. Цѣната на горнитѣ три бесѣди е по петъ лева, а на 9 серия е — 50 лева. Прѣпорѣчваме ги на читателитѣ си Въ тѣхъ сж изложени онѣзи нови идеи, които ще изградятъ културата, която иде

Каталогъ „Нови мисли“, който съдържа всичкитѣ бесѣди на Учителя, се изпраща при поискване безплатно.

3. в. „Братство“. год. II. Той е свободенъ изразителъ на копнежитѣ и волята за новъ животъ. Поддържа се отъ доброволни вноски. Адресъ. Сава Калименовъ — Севлиево.

4. Biblioteko „Nova Kulturo“, II-a jago, № 1 Ien la homo! — P. Danov — Адресъ: Ат. Николовъ, ул. Ц. Ив. Шишманъ, № 19 — Бургасъ.

Малка група млади братя есперантисти прѣзъ 1928 г. започнаха биб. „Нова Култура“ — съ цѣль да преведатъ на международния езикъ есперанто бесѣдитѣ на Учителя на Бѣлото Братство и да запознаятъ външния свѣтъ съ новитѣ идеи, тѣй свѣтли и красиви и тѣй обилни съ животъ и вътрешна сила! Всички онѣзи, които сж пили отъ живата вода на вдъхновеното Слово, ще разбератъ свещения потикъ на душиѣ, които искатъ да сподѣлятъ съ своитѣ братя и сестри най-великото благо. Днешното врѣме е врѣме на интернационализма. Съобщенията сж тѣй развити, техниката е толкова напреднала, че никой народъ н живѣе и не може да живѣе откъснато отъ другитѣ Великитѣ освободителни движения отъ друга страна сж сжщо интернационални по характера на целитѣ, които преследватъ. Учението на Буда, Зороастра, Христа — не сж било само за отдѣлни народи, а за много народи. И днесъ, последното, което носи Учителя на Бѣлото Братство повече отъ кога и да е интернационално. Учителътъ не е дошелъ само за България, а за всички жаждущи и готови да възприематъ Истината, Мждростѣта и Любовѣта — души. Ние бихме били жалки и ограничени индивидуалисти и егоисти, ако не направимъ всичко, което зависи отъ насъ, за да бжде достъпно това Божествено учение на по-широкъ кръгъ хора отъ всички народи, по цѣлия свѣтъ. Ние знаемъ, че Всемирното Бѣло Братство работи върху цѣлото човѣчество чрѣзъ свои пратеници въ всички народи. И понеже се подготвя най-величествената епоха на братството и любовѣта, когато ще се яви шестата раса, затова ние виждаме много духовни, социални, международни движения, които се явяватъ като

подготовка, за новата култура. Въздържателно, вегетарианско, туристическо, есперантско, кооперативно и пр. движения-всичко това сж стъпала къмъ онзи новъ, живъ мирогледъ, който ще ни разкрие новитѣ идеали. И всички тѣ ще се слѣятъ, като отдѣлни струи въ буйната рѣка на духовното възраждане, което настъпва, не за да изчезнатъ и да се заличатъ, а за да се усилятъ и да се хармониратъ помежду си.

Есперантското движение, което има за цѣль да сближи и по-братими народитѣ чрезъ неутралния и идеално лесния езикъ есперанто, днесъ вече играе грамадна роля като факторъ за мира и възпитанието, както и като практично средство въ международния животъ. Есперанто е разпространено днесъ по цѣлата земя, и ако англичани, французи, нѣмци го изучаватъ и използватъ, какво остава за насъ, малкитѣ народи? Това обаче, което е по-важно, е онзи идеалъ на братство и хармония, който е създалъ есперанто, и който тъй хубаво е възпѣнъ въ химнитѣ на Д-ръ Заменховъ, който бѣше не само гениаленъ езиковѣдъ, но и вдъхновенъ претъ и святъ човѣкъ, пословиченъ по своята честностъ и безкористие. Есперанто е езика на идеалиститѣ. Международнитѣ организации на Червенъ кръстъ и I. O. G. F. начело съ проф. Д-ръ А. Форелъ, на вегетарианския съюзъ, на борцитѣ противъ войната, на кооперативния съюзъ, на трудовото бюро и други сж възприели вече есперанто като свой официаленъ езикъ въ международнитѣ сношения. Религиознитѣ движения — най-напредничавитѣ и най-новитѣ — като това на Л. Толстой, на Бахаула, на Оомото сжщо най-горещо препоръчватъ и най-разумно използватъ есперанто за разпространение на новитѣ идеи.

Разбирайки значението на есперанто, биб. „Нова култура“ даде на есперанто следнитѣ беседи: Високиятъ идеалъ, Великиятъ законъ, Пробуждане колективното съзнание, Новото човѣчество, Мировата Любовь и космичната Обичъ, Новиятъ животъ, Тѣсниятъ пѣтъ, Силитѣ на живата природа, — отъ Учителя, Кои и какви сж Бѣлитѣ братя отъ Ст. Ватралски (десетъ номера, които може да имате подвързани срещу нищожната сума отъ 60 лева). Братята, които сж се заели съ тази благородна работа, жертвуватъ врѣме, сили и пари само отъ съзнание, че служатъ на живия Богъ, който трѣбва да се прояви чрезъ своитѣ деца.

И ето, предъ насъ е първата книжка отъ втората година на „Нова Култура“ — „Ето Човѣкътъ!“ Презъ втората година библиотеката ще даде (срещу 60 лева) цѣла първа серия „Сила и Животъ“ — заедно съ „Тритѣ основи на живота“ и „Религиозно философския мирогледъ на П. Джновъ“ — отъ А. Томовъ.

Есперанто е толкова лесенъ (само 16 грамат. правила) и тъй достъпенъ, че съ помощта на единъ учебникъ, самъ, безъ учителъ и чрезъ тази библиотека вие прекрасно може да научите езика, който ще ви разкрие новъ свѣтъ. Ако вече говорящи филми приготвяватъ есперанто, това показва, че близко е врѣмето, когато и официално ще бжде признатъ като единственъ международенъ езикъ. Главното обаче, за да може да излиза „Нова Култура“ и да върши своята ве-

лика работа — (а за първата година има много отзиви отъ разни страни, възторжени отзиви отъ хора, които четатъ на есперанто Сло-
вото на Учителя), тя се нуждае отъ подкрепа — морална и материална.

Запишете се абонатъ, макаръ че не знаете есперанто, ще го научите по-после, или ще го подарите на приятели есперантисти въ България или въ странство; запишете и ваши приятели, които се интересуватъ отъ новото — тѣ ще ви благодарятъ. Дѣйте своята лепта за фонда на „Нова Култура“ — за да може по-скоро библиотеката да издаде бесѣдитѣ на есперанто. Хиляди жадуващи души очакватъ по всички кѣтове на земята да чуятъ словото, което носи свѣтлина и любовъ. Въ България — макаръ че имаме десетки хиляди ученици на Бѣлото Братство — има сравнително малко абонати. Това ще трѣбва да се промѣни. Най-малко още 400—500 абонати още тази година, а идущата още повече. България трѣбва да пламне отъ свѣтлината на Божествения огънь на любовта, да се запали, да гори и да не угасва, И това ще бжде! Ако ние херчимъ за физическа храна, дрехи, забавления, а често и за излишни нѣща хиляди левове — защо да не отдѣлимъ за нашата литература — която е мощно оръжие днесъ за борба съ тъмнината — защо да не отдѣлимъ за „Житно Зърно“, за „Нова Култура“, за бесѣдитѣ — една частъ отъ Божественото богатство! Хилядо души по 100 лева — сж 100,000 лв., а по 200 лв. — сж 200,000 лв. Само въ една година! Братя и сестри ученици на Бѣлото Братство, това е една задача за насъ днесъ! Ние не се боримъ съ пушки и ножове, ние се боримъ съ свѣтлина, истина и правда, съ словото на любовта! Обявена е вече мобилизация на свѣтлитѣ сили! Всички на работа! Единъ съ перо, другъ съ рабога, трети съ печатане, четвърти съ разпространение, пети — каго разтвори касата — щомъ Господъ го е турилъ касиеръ — всички на работа за Славата Божия! „Житно Зърно“ и „Нова Култура“ — трѣбва да стѣпятъ на краката си и ще стѣпятъ, но отначало се искатъ нашитѣ доброволно, съ любовъ дадени жертви. Земледѣлецътъ, ако не хвърли сѣме — може ли да чака плодове? Подкрѣпете своитѣ братя, които сж подели Божието дѣло. Дайте пжтъ на Божието Слово! Дайте възможностъ на Божия Духъ да се прояви! На физическото поле — нужно е да имаме солиденъ фондъ, за да печатаме и разпространяваме Живо то Слово. Ние чакаме.

5. Религиозно-философския мирогледъ на П. Джновъ “ — отъ А. Томовъ.

Това е малка книга, появила се първоначално въ „Философски прегледъ“ — год. II. кн. I. Хубаво и обективно изложение на учението на Учителя, връзката му съ другитѣ учения (спиритизмъ, теософия и пр.) Особениятъ му характеръ, като жива възпитателна система отъ методи и правила за приложение законитѣ и принципитѣ на живата природа — всичко това много умѣло и сполучливо въ сбита форма е изнесено. Пожелаваме най-голѣмо разпространение на тази книжка, особено между интелигенцията, която не е още ориентирана по въпроса за учението на Учителя.

Статията е отпечатана въ отдѣлна брошура. Струва 8 лв. и се доставя отъ автора: ул. „Регентска“ 48 — София.

6. Aus Michaels Wirken. Orient — Occident Verlag. Stuttgart-Haag — London, 1929)

(Изъ дѣйността на архангелъ Михаилъ)

Подъ това име излезе неотдавна единъ сборникъ отъ легенди и картини, събрани и подредени отъ Нора Щайнъ*). Сборникътъ е издаденъ съ най-тънко разбиране, съ много вкусъ и любовъ. Обгръща легенди и картини изъ всички врѣмена и народи, и така ни дава възможността да схванемъ, какъ човѣчеството въ течение на вѣковетъ си представя, търси и прѣживѣва тази висша духовна сила, която се олицетворява въ архангелъ Михаилъ.

Дадени сж образи изъ древния Изтокъ, отъ прѣди християнско време, гдѣто Михаилъ се явява като Индра — въ стара Индия, като Митра — въ стара Персия, като Мардукъ — въ Вавилонъ и Халдея. Слѣдватъ чудни легенди, плодъ на старата еврейска мъдростъ. После: Михаилъ презъ време на мистерията на Голгота; Михаилъ споредъ схващанията на манихейтъ; легенди за деянията на архангелъ Михаилъ въ нему посветенитѣ мѣста: Monte Gargano, Mont Saint Michel. . . ; Михаилъ прѣзъ време то на Карлъ велики, до 10 вѣкъ; картини и легенди отъ края на срѣднитѣ вѣкове; чудни образи отъ епохата на ренесанса и отъ поново време. Завършва съ образа за космичното въздействие на архангелъ Михаилъ, даденъ въ Откровението.

7. Das Goetheanum, Internationale Wochenschrift für Antroposophie und Dreigliederung — Редакторъ Албертъ Стефенъ.

Дорнахъ (Швейцария), год. 9, кн. 1 — 12

8. „Витлеемска звѣзда“, органъ на Обществото за психични издирвания и духовознание въ България. год. IX, броеве 1 — 15. Абонаментъ 60 лева годишно, ул. Любенъ Каравеловъ, № 34, Бургасъ.

9. Eugen Relgis — Една книга на мира — „Биология на войната“, отъ Проф. Георгъ Николай — наречена Евангелие на мира. Кратко изложение съдържанието на тази книга отъ талантливия ромънски писателъ Е. Релжисъ, ученикъ на Николай, водител на хуманитарното движение въ Ромъния. Професоръ Николай единичкъ презъ европейската война протестира противъ това безумие, както и Р. Роланъ, поради което изгуби професорската си катедра и трѣбваше да бѣга отъ Германия, за да не бжде убитъ. Той се отказа отъ участие въ войната и само благодарение личнитѣ врѣзки съ императора Вилхелма, е можалъ да избѣгне смъртната присъда, Приятели негови го пренасятъ съ аеропланъ въ Белгия. Сега той е проф. въ Южна Америка.

Неговото съчинение „Биология на войната“ е капиталенъ наученъ трудъ, въ който Николай съ данни изъ ест. история идва до заключение, че човѣчество е единъ организъмъ, че индивидътъ и човѣчеството сж трайна форма, а сѣмейство, плѣме, народъ — сж врѣменни; и главно, че войната не може да се оправдае отъ биол. гле-

*) Учителка въ „Валдорфското училище“ въ Щутгартъ.

дише, че тя не е преживяване на най-способнитѣ, а тъкмо обратното. Е. Релжисъ е разработилъ учението на Николай въ връзка съ общ. движения днесъ.

Въ „Принципи на хуманитаризма“ — той излага популярно въ десетъ точки същественото отъ тази „Наука за мира“ — (както има и наука за войната) — научно обоснованата любовъ къмъ човѣка:

1. Азъ съмъ човѣкъ — въ мене сж маймуната, животното, растението, минерала. Азъ трѣбва да развивамъ и увеличавамъ доброто, човѣщината, да се освобождавамъ отъ животинското наследство при атавизма.

2. Индивидътъ и човѣшкиятъ родъ, клѣтката и организма, това сж единичнитѣ реалности, а класа, народъ, раса — това сж социални и политически форми, временни, преходни, и ние трѣбва да се освободимъ отъ тѣхната тирания, когато тѣ прѣчатъ на човѣщината.

3. Вѣрата въ напредѣка, въ свѣтлината на знанието, е сокътъ на моята човѣщина. Трѣбва да се събудятъ чрѣзъ свободно и положително възпитание всички способности и сили въ мозъка и да се освободи човѣкъ отъ мъглитѣ на невѣжеството, отъ предразсѣдѣцитѣ и фетишизма.

4. Централната заповѣдъ на човѣшкото съзнание е: идеята трѣбва да стане дѣло. Само така ще се познае нашата искреностъ и ние ще познаемъ нашата сила. Само така ще одухотворимъ материята, ще издигнемъ Божественото въ човѣка, ще примиримъ противорѣчията.

5. Пасифизмътъ е първата ось на хуманитаризма. Човѣкъ първоначално е билъ миролюбиво същество. Миротворството е заложено въ неговата природа. Той не е ималъ друго орѣжие, освенъ числената солидарностъ и ума. Съзнанието, че той е частъ отъ общочовѣшкия организъмъ, трѣбва да се пробуди, да му се обясни, че всички войни, особено днесъ, сж безмислени, защото носятъ противоположни на очакванитѣ резултати, и така освободенъ отъ наслоенитѣ лъжи, миротворството да стане убѣждение, което да влияе. Заповѣдта на съзнанието: не убивай (което значи почитай живота, цѣлиятъ животъ), тогава ще се съедини съ пожеланието на сърцето: Миръ вамъ! (което значи братство между индивида и хармония между свободнитѣ народи).

7. Интернационализмътъ е втората ось на хуманитаризма. Економически, технически, наученъ интернационализъмъ сж проява на международна солидарностъ и сътрудничество. Културата и изкуствата у всички народи иматъ общи корени. Културата е немислима безъ взаимното сътрудничество въ всички области на живота — на всички народи.

7. Стремѣжъ къмъ единство — ето същественото значение на пасифизма и интернационализма. Миръ между организѣ въ организма трѣбва да има, за да има здраве; миръ между народитѣ трѣбва да има, за да има хармония и единство между всички народи.

8. Творческа еволюция — ето методитѣ на хуманитаризма

ест, еволюция, подпомогната отъ ума и силата на човѣка. Нѣма съвършенство, а само стремѣжъ и приближение къмъ съвършенство. Войната ражда война. Революцията ражда революция.

8. Любовь и свобода — ето „оржжията“ на очовѣчаването. Познай себе си, освободи се отъ паразитната традиция, и отъ егоистичната любовь, която се проявява въ умраза; освободи се отъ всички тирани.

Душата на човѣка не може да се ограничи въ рамки обществени или духовни, тя твори формиѣ.

9. Днесъ — не утре — ти трѣбва да почнешъ да ставашъ истински човѣкъ. Не чакай заповѣдъ отъ никого. Толкова поколѣния говорятъ въ тебе. Бжди човѣкъ, издигналъ се надъ своята личностъ, класа, държава, стечества, общество, раса, запазилъ само красивото, доброто и истинското, претопи всичко въ човѣщината и ако нѣкой те запита: кой си? Отговори смѣло: „Азъ съмъ гражданинъ на човѣчеството“

10. Hat der Mensch das Recht, Fleisch zu essen? von Magnus Schwantje—Bund für radikale Ethik, e. V. Berlin W. 15.

Една цѣнна книга по вегетарианството, въ която авторѣтъ разглежда въпроса за свещенитѣ права на животнитѣ, които хората тъй грубо нарушаватъ при кланета, на ловъ, при нависекция, съ жестоки отношения и пр. Животнитѣ сж наши по-малки братя, и докато ние не се научимъ да се отнасяме благородно съ тѣхъ, ще си останемъ жестоки и груби и помежду си. Вегетарианството възприето по нравствени подбуди ще спомогне твърде много за идването на една по-възвишена, по-чиста, по-благородна култура.

11. Esperanto — oficiala organo de universala esperanto asocio — XXVI jaro, Marto. Redaktoro: D-ro Edmond Privat. 1. Rue de la Four de l'Ili, Geneve.

Предъ менъ е най-новиятъ брой на „Esperanto“ — съ отбрани статии по важни въпроси „Сдържанieto на нашия езикъ“ — е първата статия, въ която Д-ръ Едм. Прива изтъква, че есперанто трѣба да бжде изразителъ на новитѣ идеи за миръ, братство, човѣщина. Втората статия: Какво става въ Азия. Животѣтъ на индийския водител—Махатма Ганди. Мирната борба въ Южна Африка (въ отдѣла Изтокъ и Западъ) е прекрасно и сбито изложение на величествената борба за освобождение — политическо, економическо и духовно, не чрезъ кървава революция, а чрезъ силата на истината, свѣтлината, любовта изявена въ страдание за истината, неучастие въ злото, търпѣние и мъжество. Трета статия: Мотика вмѣсто пушка — въ отдѣла социаленъ животъ — извънредно интересна, описва опитѣтъ на Петъръ Серезолъ, есперантистъ и борецъ за мира, който организиралъ международна помощъ на Лихтенщайнъ — пострадалъ отъ наводнение. На неговия апелъ се отзовали отъ 12 народи — учители, чиновници, работници — мъже и жени. Женитѣ готвили, мъже работили отъ сутринъ до вечеръ. Повечето отъ тѣхъ сж борци за миръ и братство, отказватъ да служатъ въ войската и съ своята работа

искать да докажатъ, че най добрата защита на отечеството сж приятелскитѣ чувства. Други статии сж:

Международна изложба по хигиена; Стефанъ Цвайгъ и Р. Роланъ; кооперативно движение, книгописъ и пр.

Вижда се въ цѣлото списание да вѣе новиятъ духъ на международно сътрудничество и взаимната помощъ. Всички напредничави идейни течения намиратъ отгласъ. Така ние се убѣждаваме, че есперанто е вече първостепененъ културенъ факторъ за сближение и побратимяване на народитѣ.

12. *Искри* — разкази отъ Юрданъ Ковачевъ — изд. на „Посредникъ“, Бул. Дондуковъ, 61.

Изкуството има за задача да предава възвишени и благородни чувства, да заразява хората съ тѣхъ, и така да ги превъзпитава. Колкото едно чувство е по благородно, колкото езикътъ е по-ясенъ и достъпенъ, колкото силата на преживяването е по-голяма — а това зависи отъ миогледа и искреността на автора, толкова худож. творение е по-цѣнно. Въ това отношение разказитѣ на Юрд. Ковачевъ могат да заематъ едно отъ първитѣ мѣста въ бълг. литература и да бждатъ гордостъ на нац. творчество. Обичъ, състрадание, благоговѣние къмъ живота — това сж основнитѣ чувства, които преживяваме, когато четемъ тѣзи чудесни разкази, които могат да трогнатъ и учени и прости, и голѣми и малки.

Цѣнното въ разказитѣ на Юрд. Ковачевъ е и това, че той търси красивото, доброто, възвишеното и го намира въ всички области на обикновения животъ. И тѣзи разкази наистина сж искри, живи искри, които запалватъ Божествения огнь ни любовъ къмъ всичко живо и се разгарятъ въ пламъци.

Най-горещо препоръчваме разкази „Искри“, които могат да се сравняватъ съ най-хубавитѣ изъ свѣтовната литература, и пожелаваме на автора да ни дарява по-често съ нови искри.

13. *Земята въ кърви* — драматично видение отъ Гео Крънзовъ. (Посредникъ, бул. Дондуковъ №61 — цѣна 20 лв)

Единъ отъ най-важнитѣ въпроси днесъ е въпросътъ за мира между народитѣ. Една отъ най-страшнитѣ опасности, която заплашва Европа и цѣлата съвременна прехвалена цивилизация е опасността отъ нова, още по ужасна война. Човѣчеството, хипнотизирано отъ лъжливитѣ учени, — че безъ война не може, до сега послушно е вършило всички престѣпления и ужаси, описани тъй правдиво въ книгата на Ремаркъ „На западниятъ фронтъ нищо ново“, която има грамаденъ успѣхъ въ цѣлия свѣтъ. Тази книга е преведена на много езици, а сѣщо и на есперанто. Нѣщо повече — тя създаде цѣло движение — и подбуди много писатели да опишатъ войната отъ различни страни такава, каквато си е, а не както я представятъ заинтересуванитѣ. Войната е зло. Войната е престѣпление. Войната е неправда. Войната е тържество на силата, не на правото. Следователно, човѣкътъ на новата култура, ученикътъ на Любовта и братството не може да убива своитѣ братя. „Единъ е вашиятъ баща, и всички вие братя сте“. „Нѣма грѣкъ нито иудей,

мжжъ, нито жена, а всички вие сте едно въ Христа“. Христосъ учи за царството Божие на земята, той не е дошълъ да основава национални църкви, които да си враждуватъ и да благославятъ войнитѣ.

Ученикътъ на Христа воюва, но противъ злото и грѣха въ себе си — и то не съ пушка и ножъ, а съ любовъ и свѣтлина. Най-великата побѣда е побѣдата надъ себе си, надъ нисшата животинска природа у насъ — тържеството на разумното, божественото начало. И когато ученикътъ на Любовта прояви свѣтлината и доброто на Божествената душа, тогава той е истински човѣкъ. Той става силенъ да остане вѣренъ на съвѣстѣта си и е готовъ по-скоро да умре, отколкото да убива братята си. По-добре е да умре за Истината, отколкото за лъжата.

Книгата „Земята въ кърви“ — описвайки бъдещата война и героитѣ на духа, които съ любовъ и свѣтлина ще възвестятъ новата култура — е едно прекрасно начало. Тя ни вдъхва надежда и радостъ. Авторътъ е младъ и общава. Разбира се, въ техническо отношение има още да се желае, но той е на вѣренъ пътъ. Ние му пожелаваме да напише „Земята въ свѣтлина“!

Горещо препоръчваме книгата на всички приятели, защото тя събужда жаждата за подвигъ и култивира героизма на духа.

14. Учителска мисълъ, органъ на Български учителски съюзъ,

15. Списание „Възраждане“.

За да може списанието да завърши успешно годишнината си, умоляваме неиздължилитѣ се абонати да сторятъ това при получаването на настоящата книга.

СЪДЪРЖАНИЕ НА КНИГА 7 — 8:

1. На кръсгопжъ, 2. Годината — 2 3. На Свещената планина — А. Т. 4. Събудете се, деца на свѣтлината. 5. Радиация на организмитѣ. 6. Единниятъ животъ — Б. Боевъ. 7. Строежътъ на човѣка. 8. За свободнитѣ духовни движения въ Италия. 9. Стихотворения отъ Мара Бѣлчева. 10. Стихотворения отъ Боянъ Магътъ. 11. Камбанарътъ — Georg Nordmann (разкази). 12. Пѣсни за пролѣтътъ — П. Г. П. 13. Вѣсти. 14. Книгописъ. —

Продължава се подписката за списание „Житно Зърно“, година пета.

Списанието работи за обнова на живота и хвърля свѣтлината на новитѣ идеи върху всички области на живота. Нека всички, които съчувствуватъ на идеитѣ, чиито носителъ се явява списанието, да се абониратъ за него и да поканятъ за сжщото своитѣ близки.

Абонаментъ за година: 80 лева **предплатени.**

Всичко за списанието се изпраща на адресъ: Редакция на „Житно Зърно“, ул. „**Опълченска**“ №66 София.

НАСТОЯЩАТА ДВОЙНА КНИЖКА

16 ЛЕВА